

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

24. září 2019*

„Státní podpory – Chemický průmysl – Rozhodnutí prohlašující podporu za neslučitelnou s vnitřním trhem – Pojem ‚státní podpora‘ – Státní prostředky – Výhoda – Navrácení – Hospodářská kontinuita – Zásada řádné správy – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-121/15,

Fortischem, a.s., se sídlem v Novákách (Slovensko), zastoupená C. Arholdem, P. Hodálem a M. Staroněm, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Armati a G. Contem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

AlzChem AG, se sídlem v Trostbergu (Německo), zastoupenou původně P. Alexiadisem, solicitor, A. Borsosem a I. Georgiopoulosem, advokáty, poté P. Alexiadisem, M. Borsosem a V. Dolkou, advokáty,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení článků 1 až 3 a 5 rozhodnutí Komise (EU) 2015/1826 ze dne 15. října 2014 o státní podpoře SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) poskytnuté Slovenskem podniku NCHZ (Úř. věst. 2015, L 269, s. 71),

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení G. Berardis, předseda, S. Papasavvas a O. Spineanu-Matei (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. dubna 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Novácké chemické závody, a.s. v konkurze (dále jen „NCHZ“) byly výrobcem chemických látek v soukromém vlastnictví, který sestával ze tří divizí. Tato společnost provozovala chemický závod nacházející se v Trenčínském kraji (Slovensko). Hlavním předmětem činnosti společnosti byla výroba karbidu vápenatého a technických plynů, polyvinylchloridu (PVC) a jeho vedlejších produktů, jakož i v narůstající míře základních a speciálních nízkotonážních chemikálií.
- 2 Dne 8. října 2009 NCHZ, jejímž vlastníkem byla v té době společnost Disor Holdings Ltd, která prohlásila, že není schopna pokračovat v činnosti, vstoupila do konkurzního řízení.
- 3 Dne 5. listopadu 2009 Slovenská republika přijala zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon č. 493/2009 Sb. o některých opatřeních týkajících se strategických společností a o změně a doplnění některých zákonů, dále jen „zákon o strategických společnostech“). Tento zákon, který nabyt účinnosti dne 1. prosince 2009, poskytl státu přednostní právo na nákup strategických společností v konkurzním řízení a od správce konkurzní podstaty vyžadoval, aby zajistil pokračování provozu strategické společnosti během tohoto řízení. Dne 2. prosince 2009 slovenské orgány kvalifikovaly NCHZ jako „strategickou společnost“ ve smyslu uvedeného zákona, přičemž ta tohoto postavení využívala až do skončení jeho účinnosti dne 31. prosince 2010 (dále jen „první období konkurzu“). NCHZ byly jedinou společností, na kterou se použil uvedený zákon, ukládající správci konkurzní podstaty, aby zajistil pokračování provozu společnosti a zabránil neodůvodněnému hromadnému propouštění.
- 4 Dne 28. prosince 2009 byl ustaven „příslušný výbor“ ve smyslu čl. 82 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon č. 7/2005 Sb. o konkurzu a reštrukturalizaci a o změně a doplnění některých zákonů, dále jen „zákon o konkurzu“) (dále jen „příslušný výbor“). Uvedený výbor byl v souladu s uvedeným zákonem složen z věřitelského výboru, zastupujícího nepřednostní věřitele, kteří byli majiteli nezajištěných pohledávek za společností v konkurzu ke dni zahájení konkurzního řízení a kteří své pohledávky přihlásili jako „předkonkurzní pohledávky“ (dále jen „věřitelský výbor“), přednostních věřitelů, tj. věřitelů, jejichž pohledávky byly určitým způsobem zajištěny, a soudu v Trenčíně (soud v Trenčíně, Slovensko).
- 5 Dne 29. prosince 2009 byl první konkurzní správce nahrazen z osobních důvodů novým správcem (dále jen „správce“).
- 6 Dne 17. června 2010 soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) nařídil správci, aby NCHZ prodal jako fungující podnik v souladu s postupem, který vypracoval. Po zveřejnění výzvy k předkládání nabídek dne 12. srpna 2010 (dále jen „výzva k předkládání nabídek z roku 2010“) příslušný výbor dne 24. listopadu 2010 jedinou předloženou nabídku odmítl. Dne 3. prosince 2010 soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) nařídil správci vypracovat podrobnou analýzu hospodářské situace NCHZ. Na základě jejich výsledků měl správce jedinou předloženou nabídku přijmout nebo odmítnout. Analýza byla vypracována dne 8. prosince 2010 a správce oznámil, že nabídka bude odmítnuta.
- 7 Po 31. prosinci 2010 se na NCHZ vztahoval zákon o konkurzu (dále jen „druhé období konkurzu“). Na společném jednání věřitelů sdružených v rámci věřitelského výboru a přednostních věřitelů konaném dne 26. ledna 2011 je správce informoval, že náklady na provoz NCHZ jsou vyšší než provozní výnosy. Mimoto jim předal svou hospodářskou analýzu ze dne 23. prosince 2010, která byla doplněna prezentací vedení podniku. Výše uvedení věřitelé rozhodli o pokračování činnosti NCHZ (dále jen „rozhodnutí ze dne 26. ledna 2011“). Poté, co toto rozhodnutí bylo schváleno rozhodnutím soudu v Trenčíně (soud v Trenčíně) ze dne 17. února 2011, zajistil správce tento další provoz.

- 8 Dne 7. června 2011 vydal soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) exekuční příkaz, v němž požadoval, aby správce NCHZ prodal v souladu s nabídkovým řízením zahájeným uvedeným soudem (dále jen „nabídkové řízení z roku 2011“). Po zveřejnění výzvy k předkládání nabídek dne 12. července 2011 (dále jen „výzva k předkládání nabídek z roku 2011“) byly dne 29. listopadu 2011 předloženy dvě nabídky.
- 9 Dne 13. října 2011 obdržela Evropská komise stížnost společnosti AlzChem AG týkající se protiprávní podpory, kterou Slovenská republika poskytla NCHZ. AlzChem je společností se sídlem v Německu, která působí na několika trzích výrobků jemné chemie v některých členských státech Evropské unie, mezi jinými i ve Slovenské republice. Tato stížnost byla doplněna dne 14. června 2012.
- 10 Dne 17. října 2011 předala Komise slovenským orgánům stížnost, kterou obdržela, spolu s žádostí o informace. Ve dnech 22. března a 21. června 2012 jim Komise zaslala další žádosti o informace. Slovenské orgány na všechny tyto žádosti odpověděly.
- 11 Dne 7. prosince 2011 informoval správce soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) o výsledcích nabídkového řízení z roku 2011 a o hlasování věřitelů v příslušném výboru. Dne 14. prosince 2011 soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) požádal správce o vyhodnocení dodatečné nabídky. Dne 15. prosince 2011 vypracoval správce analýzu, podle níž se tato nabídka týkala pouze části majetku NCHZ, a nesloužila tedy nejlepšímu zájmu věřitelů. Dne 29. prosince 2011 soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) vydal exekuční příkaz, v němž požadoval, aby správce vyhlásil za úspěšného předkladatele společnost Via Chem Slovakia a.s. Po uzavření kupní smlouvy o koupi společnosti NCHZ uvedenou společností dne 16. ledna 2012 byl prodej 19. července 2012 schválen Protimonopolním úřadem SR (slovenský orgán pro hospodářskou soutěž) a dne 31. července 2012 dokončen.
- 12 Dne 1. srpna 2012 prodala Via Chem Slovakia chemickou divizi společnosti NCHZ, s výjimkou nemovitostí (budov a pozemků), žalobkyni, společnosti Fortischem, a.s., působící v odvětví chemické výroby. Žalobkyně je ve vlastnictví společnosti Energochemica SE, a jak sdělila na jednání Tribunálu v odpovědi na jeho otázku, byla založena v květnu 2012. Nemovitý majetek nezbytný pro chemickou výrobu byl žalobkyni poskytnut na základě smlouvy o pronájmu.
- 13 Dne 24. ledna 2013 se uskutečnila schůzka Komise se společností AlzChem, a to na žádost dané společnosti, která ve svých e-mailech ze dne 8. a 22. března 2013 poskytla doplňující informace.
- 14 Dopisem ze dne 2. července 2013 Komise oznámila slovenským orgánům své rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU (Úř. věst. 2013, C 297, s. 85), pokud jde zaprvé o povolení státu prostřednictvím zákona o strategických společnostech, k pokračování činnosti NCHZ v období od prosince 2009 do prosince 2010 a zadruhé o rozhodnutí z 26. ledna 2011 o pokračování činnosti NCHZ po skončení účinnosti zákona o strategických společnostech. Komise mimoto vyjádřila pochybnosti, zda byla výzva k předkládání nabídek z roku 2011, která umožnila prodej NCHZ, bezpodmínečná, a uvedla, že významné náznaky vedou k závěru, že hospodářská kontinuita mezi NCHZ a novou entitou nebyla přerušena.
- 15 V návaznosti na rozhodnutí ze dne 2. července 2013 obdržela Komise vyjádření slovenských orgánů, jakož i společnosti AlzChem a další zúčastněné strany. Vyjádření těchto třetích zúčastněných stran, doprovázená novými otázkami, byla zaslána slovenským orgánům, které předložily vyjádření dne 14. ledna 2014.
- 16 Dne 7. října 2013 a 17. února 2014 se uskutečnila dvě jednání mezi útvary Komise a slovenskými orgány, a to na žádost těchto orgánů. Komise 20. března 2014 zaslala jedné ze zúčastněných třetích stran doplňující žádost o objasnění, na kterou tato odpověděla 6. května 2014. Dne 2. května 2014 zaslala Komise slovenským orgánům další otázky a ty na ně odpověděly 14. a 30. května 2014.

II. Napadené rozhodnutí

- 17 Dne 15. října 2014 přijala Komise rozhodnutí (EU) 2015/1826 o státní podpoře SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) ex 2011/CP) poskytnuté Slovenskem podniku NCHZ (Úř. věst. 2015, L 269, s. 71, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 18 Komise dospěla k závěru, že prohlášení NCHZ za strategickou společnost (dále jen „první opatření“) představovalo selektivní výhodu v její prospěch, bylo přičitatelné státu, vedlo k použití státních prostředků a narušilo hospodářskou soutěž na trhu otevřeném pro obchodování mezi členskými státy. Komise proto dospěla k závěru, že toto opatření představovalo státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU a tato podpora byla protiprávní a neslučitelná s vnitřním trhem (body 110 a 114 až 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Poté, co konstatovala, že výše státní podpory odpovídá částce 4 783 424,10 eura, měla za to, že podpora musí být společností NCHZ navrácena a že příkaz k navrácení by měl být vztažen na žalobkyni, která je propojená s NCHZ v rámci hospodářské kontinuity (body 101 a 174 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 19 Komise se naproti tomu domnívala, že pokračování činnosti NCHZ na základě rozhodnutí ze dne 26. ledna 2011 nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, jelikož nejsou splněny přinejmenším dvě z kumulativních podmínek podmiňujících existenci státní podpory, a sice přičitatelnost dotčeného opatření státu a existence hospodářské výhody (bod 113 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 20 Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Státní podpora ve výši 4 783 424,10 [eura] poskytnutá NCHZ jejich prohlášením za strategickou společnost podle zákona [o strategických společnostech], čímž byla tato společnost uchráněna od standardního uplatňování zákona o konkurzu, byla [Slovenskou republikou] neoprávněně provedena v rozporu s článkem 108 odst. 3 [SFEU] a je neslučitelná s vnitřním trhem.

[...]

Článek 3

1. [Slovenská republika] vymůže od NCHZ neoprávněnou podporu uvedenou v článku 1.
2. Vzhledem k hospodářské návaznosti mezi NCHZ a [žalobkyní] se povinnost vrácení podpory rozšiřuje také na [žalobkyni].
3. Částky, které mají být vymoženy, zahrnují úroky ode dne, kdy byly tyto částky poskytnuty NCHZ, až do jejich skutečného vrácení.
4. Úrok se vypočítá na složeném základě v souladu s kapitolou V nařízení (ES) č. 794/2004[...] a nařízením (ES) č. 271/2008[...], kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004.

Článek 4

1. Vymožení podpory uvedené v článku 1 bude okamžité a účinné.
2. [Slovenská republika] zajistí, aby se toto rozhodnutí provedlo do čtyř měsíců od data oznámení tohoto rozhodnutí.

Článek 5

1. [Slovenská republika] do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí předloží tyto informace:
 - a) celkovou částku (jistinu a úroky z vymáhané částky), která má být od příjemců vymožena;
 - b) podrobný popis opatření, která byla přijata nebo která mají být podle plánu přijata pro dosažení souladu s tímto rozhodnutím;
 - c) dokumenty prokazující, že příjemci bylo nařízeno vrátit podporu.
2. [Slovenská republika] bude informovat Komisi o průběhu vnitrostátních opatření přijatých k provedení tohoto rozhodnutí až do vymožení podpory uvedené v článku 1. Komise [Komisi] na požádání bezodkladně poskytne informace o opatřeních, která byla přijata nebo která mají být podle plánu přijata pro dosažení souladu s tímto rozhodnutím. Rovněž poskytne podrobné informace o výši podpory a úroku z vymáhané částky, které už příjemci vrátili.

Článek 6

Toto rozhodnutí je určené [Slovenské republice].“

III. Řízení

- 21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. března 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 22 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. července 2015 podala AlzChem návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 23 Dopisem doručeným kanceláři Tribunálu dne 6. srpna 2015 požádala žalobkyně o to, aby s některými prvky obsaženými v žalobním návrhu a jeho přílohách, jakož i v replice a bylo zacházeno důvěrně ve vztahu ke společnosti AlzChem, pokud by jí bylo vedlejší účastenství povoleno. Ke své žádosti připojila nedůvěrné znění zmíněných písemností.
- 24 Usnesením předsedy devátého senátu ze dne 22. září 2015 bylo povoleno vedlejší účastenství společnosti AlzChem na podporu návrhových žádání Komise. Nedůvěrná znění žalobního návrhu, repliky a jejich příloh vypracované žalobkyní byly předány vedlejší účastnici. Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. října 2015 zpochybnila vedlejší účastnice žádost o důvěrné zacházení.
- 25 Dne 8. října 2015 byla projednávaná věc přidělena novému soudci zpravodaji, který zasedal v devátém senátu. Rozhodnutím předsedy Tribunálu ze dne 3. října 2016 byla věc přidělena novému soudci zpravodaji. Při změně složení senátů Tribunálu byl na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu soudce zpravodaj přidělen k šestému senátu, kterému byla tudíž projednávaná věc přidělena.
- 26 Dne 6. února 2017 položil Tribunál (šestý senát) žalobkyni písemné otázky týkající se její žádosti o důvěrné zacházení. Ta na ně odpověděla ve stanovených lhůtách.
- 27 Usnesením ze dne 13. září 2017, Fortischem v. Komise (T-121/15, nezveřejněné, EU:T:2017:648), předseda šestého senátu Tribunálu vyhověl žádosti o důvěrné zacházení s ohledem na některé informace obsažené v žalobním návrhu, jakož i na některé údaje obsažené v několika přílohách k žalobnímu návrhu a k replice a ve zbývajících částech žádosti o důvěrné zacházení zamítl. O nákladech řízení mělo být rozhodnuto později. Dne 26. října 2017 bylo vedlejší účastnici předáno žalobkyní připravené nedůvěrné znění písemností uvedených v bodech 1 a 2 výrokové části usnesení ze dne 13. září 2017, Fortischem v. Komise (T-121/15, nezveřejněné, EU:T:2017:648).

- 28 Dne 5. ledna 2018 doručila vedlejší účastnice kanceláři Tribunálu spis vedlejšího účastníka.
- 29 Dne 5. a 7. února 2018 doručily Komise a žalobkyně kanceláři Tribunálu vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka.
- 30 Na základě návrhu soudce zpravodaje se Tribunál (šestý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil účastnicím řízení písemně otázky a vyzval je k předložení určitého dokumentu. Ty na tyto otázky odpověděly, jakož i poskytly požadovaný dokument, ve stanovených lhůtách.
- 31 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 10. dubna 2019.

IV. Návrhová žádání účastnic řízení

- 32 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil články 1 a 3 až 5 napadeného rozhodnutí,
 - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.
- 33 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
 - žalobkyni uložil náhradu nákladů.
- 34 Vedlejší účastnice v podstatě navrhuje zamítnutí žaloby.

V. Právní otázky

- 35 Žalobkyně na podporu žaloby uvádí šest žalobních důvodů. První důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU. Druhý důvod vychází z nedodržení povinnosti Komise provést pečlivý a nestranný přezkum, jakož i z porušení povinnosti spolupráce. Třetí důvod vychází z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, co se týká závěru Komise o existenci státní podpory poskytnuté společnosti NCHZ. Čtvrtý důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1), tím, že povinnost navrácení údajné státní podpory byla vztažena i na žalobkyni. Pátý důvod, uplatněný podpůrně, vychází z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999 v důsledku neomezení rozšíření povinnosti navrácení údajné státní podpory na žalobkyni na 60 % výše uvedené podpory. Šestý důvod vychází z porušení článku 296 SFEU, co se týká závěru Komise o existenci hospodářské kontinuity.
- 36 Tribunál má za to, že je vhodné zkoumat žalobní důvody v tomto pořadí: třetí důvod, první dvě části prvního důvodu, druhý důvod, třetí část prvního důvodu, šestý důvod, čtvrtý důvod a nakonec pátý důvod.

A. Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, co se týká závěru Komise o existenci státní podpory poskytnuté společnosti NCHZ

- 37 Podle žalobkyně musí Komise v souladu s judikaturou dostatečným způsobem objasnit důvody, proč skutkové a právní okolnosti, s nimiž se seznámila, prokazují existenci státní podpory. Komise by proto měla také vysvětlit, proč věcné a právní argumenty předložené dotyčným státem nepostačovaly k vyvrácení existence takové podpory. Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v několika ohledech stíženo nedostatkem odůvodnění. Zaprvé, uvedené rozhodnutí je stíženo uvedenou vadou, pokud jde o závěr Komise, že zákon o strategických společnostech poskytl NCHZ hospodářskou výhodu, kterou by tato společnost nezískala v rámci běžného konkurzního řízení. Ačkoli podle žalobkyně slovenské orgány sdělily podrobné argumenty, které prokazují, že věřitelé by se rozhodli pro pokračování činnosti NCHZ, Komise se nezabývala obsahem těchto indicií a namísto toho se spokojila s vyjádřením obecných a svévolných pochybností. Zadruhé, sporné rozhodnutí je stíženo nedostatečným odůvodněním v tom ohledu, že zákon o strategických společnostech nesplnil kritérium subjektu v tržním hospodářství.
- 38 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.
- 39 Jak plyne z ustálené judikatury, odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonat přezkum [viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *AlzChem v. Komise*, T-284/15, EU:T:2018:950, bod 70 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].
- 40 Povinnost odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, na získání vysvětlení [rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *AlzChem v. Komise*, T-284/15, EU:T:2018:950, bod 71 (nezveřejněný)].
- 41 Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Komise především není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany. Stačí, aby uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí [viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *AlzChem v. Komise*, T-284/15, EU:T:2018:950, bod 72 (nezveřejněný)].
- 42 A konečně, žalobní důvod vycházející z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU je důvodem odlišným od žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU. Zatímco první z nich, kterým je namítáno chybějící nebo nedostatečné odůvodnění, se vztahuje k porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU a je důvodem nepominutelným, který musí unijní soud zkoumat i bez návrhu, druhý, který se týká legality rozhodnutí po meritorní stránce, spadá pod porušení právní normy při provádění Smlouvy o FEU ve smyslu téhož článku 263 SFEU a může být zkoumán unijním soudem, jen pokud se ho žalobce dovolává. Povinnost odůvodnění je proto otázkou odlišnou od opodstatněnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67).
- 43 Posouzení, zda je napadené rozhodnutí stíženo absencí, nebo nedostatečností odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU, je třeba provést ve světle úvah uvedených v bodech 39 až 42 výše.
- 44 V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala, že dluhy NCHZ vůči různým veřejným entitám vznikly z důvodu ztrátovosti provozovaných činností. Měla za to, že v rozporu s praxí odpovídající obecné právní úpravě konkurzního řízení nebyla jmenovaným konkurzním správcem provedena žádná analýza

a žádná schůzka věřitelů nemohla rozhodnout o budoucnosti NCHZ. Uvedla, že jmenovaný konkurzní správce uznal, že byl zákonem o strategických společnostech nucen prodlužovat činnost NCHZ, aniž by bylo jakkoliv možné zvažovat jiná řešení (body 79 a 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 45 V tomto ohledu měla Komise za to, že rozhodnutí o použití zákona o strategických společnostech na NCHZ nespočívalo na úvahách, z nichž by vycházeli věřitelé, ale na jiných zájmech veřejné politiky, jelikož znění rozhodnutí slovenské vlády zmiňovalo pouze ztrátu pracovních míst a konkurenceschopnosti slovenského chemického průmyslu, a tím i celého slovenského hospodářství. Rozhodnutí státu o použití uvedeného zákona na NCHZ proto zjevně nebylo odůvodněné na základě kritéria věřitele v tržním hospodářství (bod 82 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 46 V odpovědi na argumenty předložené slovenskými orgány, podle nichž by věřitelé pravděpodobně rozhodli o pokračování činnosti NCHZ i v případě, že by se na danou společnost neuplatnil zákon o strategických společnostech, Komise zejména upřesnila, že v analýze prvního správce ze dne 26. října 2009 (dále jen „analýza ze dne 26. října 2009“), dovolávané slovenskými orgány, nebylo provedeno posouzení dalších možných spolehlivých řešení, že nebylo provedeno žádné podrobnější posouzení a že rozhodnutí o pokračování činnosti NCHZ na začátku druhého období konkurzu bylo přijato v době, kdy byla hospodářská situace věřitelů odlišná (body 82 až 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise byla analýza správce z března 2014 (dále jen „analýza z března 2014“) založená na metodice použité pro analýzu situace během druhého období, velmi stručná, hypotetická a vypracovaná *ex post* (bod 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vyvodila z toho, že slovenské orgány neprokázaly, že kdyby se na NCHZ zákon o strategických společnostech neuplatnil, bylo by na začátku konkurzního řízení nebo v průběhu roku 2010 na základě řádné hloubkové analýzy a diskuze všech zúčastněných stran pokračování činnosti NCHZ skutečně schváleno (bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 47 Kromě toho Komise zdůraznila, že z důvodu použití zákona o strategických společnostech došlo odstranění nejistoty spojené s přijetím rozhodnutí podle standardních pravidel konkurzního řízení, jelikož přinejmenším do skončení účinnosti uvedeného zákona na konci roku 2010 bylo zaručeno pokračování všech činností NCHZ. Podle Komise to představovalo „silný signál“ v takovém odvětví, jako je chemický průmysl, v němž je bezpečnost dodávek pro zákazníky obzvláště důležitá. Uvedla, že NCHZ přišla v letech 2009 a 2010 o několik zákazníků, jak ukázala ekonomická analýza správce vypracovaná po skončení účinnosti zákona o strategických společnostech. Měla proto za to, že pokud by se uvedený zákon nebyl na NCHZ použit, existovalo by mnohem větší riziko, že v důsledku nejistoty vyplývající z konkurzního řízení poklesnou prodeje, jakož i větší riziko, že pokračování činnosti NCHZ by věřitelé mohli považovat za ekonomicky neúčelné a využili by možnost ukončení její činnosti (body 85, 86, 88 a 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 48 Komise dospěla k závěru, že uplatnění zákona o strategických společnostech poskytlo NCHZ hospodářskou výhodu tím, že chránilo společnost před normálním průběhem konkurzního řízení v rámci zákona o konkurzu, jelikož jmenovaný konkurzní správce, věřitelé a soud byli připraveni o možnost ukončit činnost NCHZ nebo výrazně snížit počet zaměstnanců, ať už na začátku konkurzního řízení, nebo průběhu roku 2010, s ohledem na vývoj hospodářské situace společnosti. Podle Komise prvně uvedené opatření NCHZ, jakož i třetím stranám, zejména zákazníkům a dodavatelům, poskytlo rovněž jistotu pokračování v činnosti, které podle standardních podmínek konkurzu není nikdy zabezpečeno, a uvedená společnost tak byla předmětem přednostního zacházení v porovnání se svými konkurenty v podobné situaci (body 78, 85, 89 a 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 49 Z těchto úvah Komise v napadeném rozhodnutí plyne, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně uvedla důvody, proč se domnívá, že použití zákona o strategických společnostech na NCHZ poskytlo této společnosti hospodářskou výhodu, kterou by podle standardních podmínek konkurzu nezískala. V analýze popsala důsledky použití uvedeného zákona, a sice automatické pokračování činnosti NCHZ a překážku hromadnému propouštění, a to nezávisle na změnách hospodářské situace společnosti

a navzdory tomu, že společnost nebyla schopna splácet dluhy, zejména vůči různým veřejným entitám. Komise rovněž uvedla své hodnocení, že toto automatické pokračování činnosti NCHZ poskytlo jejím zákazníkům a dodavatelům záruku, která by při normálním průběhu konkurzního řízení neexistovala.

- 50 Navíc, na rozdíl od tvrzení žalobkyně Komise uvedla důvody, proč se domnívá, že použití zákona o strategických společnostech nespĺňuje kritérium subjektu v tržním hospodářství, a „[ne]omezila své úvahy na poznámku, že použití [uvedeného] zákona [...] vycházelo z úvah veřejné politiky, které by soukromý věřitel nezohlednil“. Po tomto posouzení totiž Komise na rozdíl od tvrzení žalobkyně rovněž reagovala na argumenty slovenských orgánů týkající se stanovisek prvního správce a správce. V tomto ohledu uvedla důvody, proč odmítla analýzu z 26. října 2009 i z března 2014, a proč měla dále za to, že nemá k dispozici důkazy o tom, že by se příslušný výbor vyjádřil pro pokračování činnosti NCHZ během prvního období konkurzu. Komise uvedla, že má za to, že analýza z března 2014, založená na metodice použité pro analýzu uvedeného období, byla velmi stručná, hypotetická a vypracovaná *ex post*, přičemž v tomto ohledu odkázala na různé body tří rozsudků unijního soudu, v nichž bylo konstatováno, že pro účely uplatnění zásady soukromého investora jsou relevantní pouze důkazy dostupné a vývoj předvídatelný v okamžiku, bylo přijato příslušné státní rozhodnutí. Mimoto uvedla, že má za to, že slovenské orgány neprokázaly, že by na začátku konkurzního řízení nebo v průběhu roku 2010 bylo na základě řádné hloubkové analýzy a diskuze všech zúčastněných stran pokračování činnosti NCHZ skutečně schváleno. A nakonec konstatuje odlišnost hospodářské situace věřitelů při rozhodování na začátku druhého období.
- 51 Krom toho argumentace žalobkyně o absenci vysvětlení Komise týkajícího se důvodů, proč by se příslušný výbor postavil proti pokračování činnosti NCHZ, se netýká dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale odhaluje nesouhlas žalobkyně s opodstatněností úvah, které Komise použila ve své analýze, jakož i ve svých závěrech, v tom smyslu, že žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že nebyl předložen důkaz toho, jak by vypadalo rozhodnutí příslušného výboru. Podle judikatury uvedené v bodě 42 výše je přitom nutno rozlišovat aspekt dodržení povinnosti odůvodnění a aspekt opodstatněnosti důvodů napadeného rozhodnutí.
- 52 Nelze tudíž dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je stíženo absencí odůvodnění závěru Komise, pokud jde o existenci státní podpory poskytnuté NCHZ, a třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

B. K první a druhé části prvního žalobního důvodu, vycházejícím z absence převodu státních prostředků a hospodářské výhody poskytnuté NCHZ

- 53 První žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU, se dělí do tří částí. V první části žalobkyně zpochybňuje to, že by kvalifikace NCHZ jako „strategické společnosti“ vedla k převodu státních prostředků. Ve druhé části tvrdí, že toto opatření neposkytlo NCHZ hospodářskou výhodu. Ve třetí části tvrdí, že i kdyby Komise mohla právem dojít k závěru, že na základě prvního opatření byla NCHZ poskytnuta podpora, dopustila se při stanovení výše této podpory zjevně nesprávného posouzení.
- 54 Tribunál považuje za vhodné nejdříve zkoumat první dvě části prvního žalobního důvodu, které se týkají kvalifikace dotčeného opatření jako státní podpory, zatímco jeho třetí část, která se týká stanovení výše této podpory, bude zkoumána po analýze druhého důvodu.
- 55 V první části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že posouzení Komise v bodech 75 až 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí neprokazuje převod státních prostředků na základě kvalifikování NCHZ jako „strategické společnosti“. Zaprvé tvrdí, že kvalifikování NCHZ jako strategické společnosti nemělo takový převod za následek z důvodu, že slovenský stát nenesl žádnou dodatečnou zátěž v porovnání se zátěží, kterou by musel nést, pokud by proběhlo standardní konkurzní řízení. Podle žalobkyně z judikatury vyplývá, že převod státních prostředků vyžaduje více než abstraktní riziko zvýšení veřejných závazků v důsledku dalšího provozu společnosti v průběhu konkurzního řízení,

jelikož zvýšení veřejných závazků je důsledkem uplatňování dotčeného zákona o konkurzu. Žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, body 36, 41 a 43). Zadržé ve vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka tvrdí, že není možné považovat přirozené důsledky pokračování činnosti během konkurzního řízení za „faktické vzdání se veřejných pohledávek“. Pokud by podle ní byl takový argument přijat, mohla by být jakákoli pokračující činnost doprovázená zvýšením dluhů veřejným věřitelům během konkurzního řízení považována za převod státních prostředků. Zatřetí v replice uvádí, že připouští, že kritérium vyplývající z rozsudku ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579), ohledně určení, zda byly převedeny státní prostředky, se značně blíží kritériu pro určení, zda byla poskytnuta hospodářská výhoda.

- 56 Ve druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje zjevně nesprávné posouzení Komise, pokud jde o existenci hospodářské výhody poskytnuté NCHZ v důsledku zařazení této společnosti mezi „strategické společnosti“. NCHZ zaprvé neobdržela žádnou výhodu, kterou by neobdržela podle standardních pravidel konkurzního řízení, neboť její věřitelé by si v každém případě zvolili pokračování její činnosti a dočasný zákaz hromadného propouštění poskytl výhodu pouze slovenskému státu, nikoli společnosti NCHZ. Zadržé použití zákona o strategických společnostech splňovalo kritérium subjektu v tržním hospodářství, neboť to bylo pro veřejné věřitele ekonomicky výhodné.
- 57 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.

1. Připomenutí judikatury

- 58 Úvodem je třeba připomenout, že pro kvalifikaci opatření jako podpory je vyžadováno, aby byly splněny všechny podmínky stanovené v čl. 107 odst. 1 SFEU. Zaprvé se tedy musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadržé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí selektivně zvýhodňovat svého příjemce. Začtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž [viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *AlzChem v. Komise*, T-284/15, EU:T:2018:950, bod 59 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].
- 59 Podle ustálené judikatury proto mohou být považovány za podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU pouze výhody poskytované přímo nebo nepřímo ze státních prostředků nebo výhody, které pro stát představují dodatečnou zátěž. Ze samotného znění tohoto ustanovení a z procesních pravidel zavedených článkem 108 SFEU totiž vyplývá, že výhody poskytované jiným způsobem než ze státních prostředků nespádají do působnosti předmětných ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. března 1993, *Slovan Neptun*, C-72/91 a C-73/91, EU:C:1993:97, bod 19; ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade*, C-200/97, EU:C:1998:579, bod 35, jakož i ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2001:160, bod 58).
- 60 Je přitom třeba uvést, že podle ustálené judikatury není nezbytné ve všech případech zjišťovat, zda byl proveden převod státních prostředků, aby zvýhodnění poskytnuté jednomu nebo několika podnikům mohlo být považováno za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (rozsudek ze dne 28. března 2019, *Německo v. Komise*, C-405/16 P, EU:C:2019:268, bod 55; v tomto smyslu viz také rozsudky ze dne 15. března 1994, *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, bod 14, a ze dne 19. května 1999, *Itálie v. Komise*, C-6/97, EU:C:1999:251, bod 16).
- 61 Pojem „podpora“ tedy zahrnuje nejen pozitivní plnění, jako jsou dotace, ale rovněž různé formy zásahů, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a mají tutéž povahu a stejné účinky, aniž by byly dotacemi v užším slova smyslu (viz rozsudky ze dne 21. března 2013, *Komise v. Buczek Automotive*, C-405/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:186, bod 30 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 19. března 2013, *Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další*, C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, bod 101 a citovaná judikatura).

- 62 Krom toho podle judikatury přitom platí, že pojem „státní podpora“, jak je definován ve Smlouvě, má právní povahu a musí být vykládán na základě objektivních skutečností. Z tohoto důvodu musí unijní soud v zásadě a s ohledem na konkrétní skutečnosti sporu, o kterém rozhoduje, i na technickou nebo komplexní povahu posouzení učiněných Komisí v plném rozsahu přezkoumat, zda opatření spadá do působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU (rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *British Aggregates v. Komise*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 111).
- 63 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci přezkumu komplexních hospodářských hodnocení uskutečněných Komisí v oblasti státních podpor, který unijní soud provádí, sice tomuto soudu nepřisluší nahradit hospodářské posouzení Komise vlastním posouzením (viz rozsudky ze dne 24. ledna 2013, *Frucona Košice v. Komise*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 75, a ze dne 21. března 2013, *Komise v. Buczek Automotive*, C-405/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:186, bod 49).
- 64 Unijní soud však musí zejména ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a jejich soudržnost, ale rovněž přezkoumat, zda tyto důkazy představují všechny relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (rozsudky ze dne 24. ledna 2013, *Frucona Košice v. Komise*, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 76 a ze dne 21. března 2013, *Komise v. Buczek Automotive*, C-405/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:186, bod 50).

2. Napadené rozhodnutí

- 65 Pokud jde o úvahy Komise v napadeném rozhodnutí týkající se existence hospodářské výhody poskytnuté NCHZ na základě kvalifikace této společnosti jako „strategické společnosti“, jsou uvedeny výše v bodech 44 až 48 výše.
- 66 Pokud jde o použití státních prostředků v důsledku prvního opatření, Komise měla za to, že „prohlášením [za strategickou společnost] byl provoz [NCHZ] udržen navzdory existenci jasného rizika (které se také naplnilo), že výnosy nebudou stačit na pokrytí nákladů na provoz během konkurzu včetně odvodů na sociální zabezpečení a ostatních závazků vůči státu“ (bod 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dodala, že „pokračování provozu a hromadění dodatečných [dalších] závazků v důsledku uplatnění zákona [o strategických společnostech] ztížilo stávajícím veřejným věřitelům NCHZ vymáhání jejich [svých] existujících pohledávek“ (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dospěla k závěru, že prohlášení NCHZ za strategickou společnost vedlo k poskytnutí státních prostředků ve formě ušlých příjmů z veřejných pohledávek, které NCHZ neuspokojila během prvního období konkurzu (bod 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

3. O klasifikaci prvního opatření jako státní podpory ze strany Komise

- 67 Úvodem je třeba konstatovat, že pokud jde o podmínky, které musí být v souladu s judikaturou uvedenou v odstavci 58 výše splněny, má-li být zásah kvalifikován jako státní podpora, žalobkyně nepopírá selektivní povahu prvního opatření ani to, že mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy.
- 68 Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně sice svou argumentací na podporu této části prvního žalobního důvodu nezpochybňuje skutečnost, že první opatření lze přičíst státu, avšak uvádí, že chce zpochybnit skutečnost, že první opatření zahrnovalo státní prostředky ve smyslu dodatečné zátěže pro stát nebo veřejné entity, a hodlá prokázat, že by NCHZ nebyla v jiné situaci, kdyby se její případ řídil ustanoveními zákona o konkurzu. Je však třeba konstatovat, že žalobkyně touto argumentací zpochybňuje především existenci hospodářské výhody. Pokud jde o její analýzu podmínky týkající se existence výhody, v žalobním návrhu odkazuje mimoto na „výše uvedené aspekty“, tedy na ty, které uvedla v souvislosti s pojmem „převod státních prostředků“, a uvádí, že jasně ukazují, že NCHZ

neobdržela žádnou výhodu, kterou by tato společnost nezískala podle standardních pravidel konkurzního řízení. Tato argumentace žalobkyně tudíž musí být spojena s přezkumem druhé části prvního žalobního důvodu a první dvě části tohoto důvodu je třeba zkoumat společně.

- 69 Za účelem posouzení existence hospodářské výhody, která by byla NCHZ poskytnuta v rámci prvního opatření, a legality napadeného rozhodnutí v tomto ohledu, je třeba konstatovat, že žalobkyně se s Komisí, podporovanou vedlejší účastnicí, sice shodují na významu rozsudku ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), pro projednávanou věc, avšak vyvozují z něj odlišné závěry.
- 70 Žalobkyně má za to, že pro posouzení, zda uplatnění zákona o strategických společnostech poskytlo NCHZ hospodářskou výhodu, je třeba provést dvoufázový přezkum. Zaprvé je třeba stanovit, zda uvedený zákon umožnil NCHZ získat hospodářskou výhodu, kterou by tato společnost nezískala v případě, že by došlo k použití zákona o konkurzu, a posoudit „alternativní scénář“, což by vyžadovalo hypotetickou analýzu *ex post*. Pokud by byla tato první otázka zodpovězena záporně, mohla by být existence hospodářské výhody vyloučena, neboť NCHZ by ve skutečnosti nebyla zvýhodněna více nežli podle standardních pravidel konkurzního řízení. Zadruhé, v případě kladné odpovědi na tuto první otázku by mohla být existence hospodářské výhody vyloučena tehdy, pokud by použitím zákona o strategických společnostech na NCHZ slovenský stát jednal jako hospodářský subjekt v tržním hospodářství a tedy pokud by použití uvedeného zákona bylo v souladu s hospodářskými zájmy tohoto státu.
- 71 Naproti tomu Komise má za to, že stanovisko zastávané žalobkyní zpravuje judikaturu týkající se kritéria subjektu v tržním hospodářství jejího obsahu.
- 72 Je třeba uvést, že podle rozsudků ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, bod 45), a ze dne 17. června 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, bod 43), použití režimu odchylovajícího se od obecných právních pravidel v oblasti konkurzů musí být považováno za vedoucí k poskytnutí státní podpory ve dvou situacích. V první situaci je v podstatě prokázáno, že podnik smí pokračovat v hospodářské činnosti za okolností, kdy by taková možnost byla v rámci použití obecných právních pravidel v oblasti konkurzů vyloučena. Ve druhé situaci je v podstatě prokázáno, že podnik získal jednu nebo několik výhod, například státní záruku, sníženou sazbu daně, osvobození od povinnosti platit pokuty a jiné finanční sankce nebo úplné či částečné faktické zřeknutí se veřejných pohledávek, na které by jiný podnik v platební neschopnosti neměl při použití obecných právních pravidel v oblasti konkurzů nárok.
- 73 Právě ve světle těchto úvah je třeba přezkoumat, zda se Komise v posouzení prvního opatření v napadeném rozhodnutí nedopustila pochybení, když došla k závěru o přiznání státní podpory společnosti NCHZ tímto opatřením.
- 74 V tomto ohledu je třeba nejprve zkoumat podmínky, za nichž bylo pokračování činnosti NCHZ povoleno na základě zákona o strategických společnostech, a důsledky použití tohoto zákona. Poté je třeba zkoumat tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí slovenského státu použít zákon o strategických společnostech na NCHZ splňuje kritérium subjektu v tržním hospodářství. A nakonec je třeba zkoumat tvrzení žalobkyně, pokud jde o totožnost situace, kdy by se na NCHZ vztahovala standardní pravidla konkurzního řízení.

a) K podmínkám použití zákona o strategických společnostech na NCHZ na základě její kvalifikace jako „strategické společnosti“ a k důsledkům tohoto použití

- 75 V projednávaném případě bylo prokázáno, že v důsledku kvalifikace NCHZ jako „strategické společnosti“ neměl první správce jinou možnost než nechat NCHZ pokračovat v činnosti, což mu bylo uloženo na základě použití zákona o strategických společnostech (bod 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Během prvního období konkurzu, během něhož se na NCHZ vztahoval uvedený zákon,

tudíž musela tato společnost pokračovat v činnosti bez ohledu na svou hospodářskou situaci a na úvahy týkající se zájmů jejích věřitelů, a to i přesto, že její dluhy rostly a byly vyšší než její příjmy (body 78, 80 a 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 76 Za takových okolností byli předkonkurzní veřejní věřitelé mající pokonkurzní pohledávky, třebaže činnost NCHZ byla na konci roku 2009 ztrátová, což je uvedeno v analýze ze dne 26. října 2009, nuceni trpět během období, které nemohli nijak zkrátit, velmi pravděpodobný nárůst nezaplacených pohledávek.
- 77 V tomto ohledu skutečnost, že v rámci použití zákona o strategických společnostech bylo automatické pokračování činnosti NCHZ spojeno s překážkou pro hromadné propouštění, vyvolala ještě větší riziko zvýšení dluhů NCHZ, zejména vůči veřejným věřitelům, mezi nimiž figuruje Sociálna poisťovňa, a.s. (pojišťovna sociálního zabezpečení, Slovensko) a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (zdravotní pojišťovna, Slovensko). Kvůli této překážce nemohly být provozní náklady NCHZ sníženy prostřednictvím redukce počtu zaměstnanců. NCHZ přitom musela být schopna v rámci automatického pokračování v činnosti platit svým dodavatelům a s ohledem na svou finanční situaci současně nemohla v plné výši hradit sociální náklady oběma výše uvedeným veřejným věřitelům. Je třeba uvést, že uvedená překážka jí naproti tomu umožnila ponechat si své zaměstnance, aby mohla pokračovat v činnosti.
- 78 Kromě toho první opatření poskytlo zákazníkům jistotu, že činnost NCHZ bude zachována po celé první období konkurzu, jak uvedla Komise v napadeném rozhodnutí (body 85 a 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 79 Proto se Komise při výčtu důsledků plynoucích z použití zákona o strategických společnostech na NCHZ nedopustila pochybení.

b) K tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí slovenského státu považovat NCHZ za „strategickou společnost“ splňuje kritérium subjektu v tržním hospodářství

- 80 Podle žalobkyně použití zákona o strategických společnostech splňovalo kritérium subjektu v tržním hospodářství, neboť bylo pro veřejné věřitele ekonomicky výhodné. Zaprvé, kritérium subjektu v tržním hospodářství se nevztahuje pouze na opatření, která mohou být teoreticky přijata soukromými subjekty, ale také na opatření, která v rámci svrchovanosti státu mohou být přijata pouze jím, jako je tomu například u legislativních aktů. Mimoto zájmy veřejné politiky nevyklučují splnění kritéria subjektu v tržním hospodářství, protože čl. 107 odst. 1 SFEU nerozlišuje mezi různými cíli opatření nebo jejich různými příčinami, ale definuje je pouze na základě jejich účinků.
- 81 Zadruhé, kritérium soukromého věřitele se uplatní nejen na soukromoprávní pohledávky státu, ale rovněž na veřejnoprávní pohledávky, jakými jsou například pohledávky vztahující se k placení příspěvků na sociální zabezpečení. V projednávaném případě bylo uvedené kritérium splněno, jelikož pokračující činnost NCHZ musí být považována za ekonomicky zdaleka nejvýhodnější scénář pro veřejné věřitele. Při tomto srovnání musí být vzaty v úvahu všechny relevantní údaje známé v době přijetí prvního opatření.
- 82 Zaprvé podle žalobkyně měli všichni předkonkurzní nepřednostní i přednostní veřejní věřitelé zjevný zájem na další činnosti NCHZ, jelikož se jednalo o jediný způsob, jak získat alespoň částečné vyrovnání předkonkurzních dluhů, a jelikož tím na sebe nebrali jakékoliv riziko zvýšení finančního zatížení. Z rozhodnutí slovenského státu o kvalifikování NCHZ jako „strategické společnosti“ jasně vyplývá, že věděl, že v případě likvidace společnosti bude situace těchto věřitelů horší.

- 83 Zadruhé během formálního vyšetřovacího řízení předložily slovenské orgány podrobné informace, které prokazují, že v době přijetí prvního opatření byla pokračující činnost NCHZ nejlepší ekonomickou možností, rovněž když byl zohledněn možný nárůst nesplacených závazků v průběhu této další činnosti. Bylo například prokázáno, že situace pojišťovny sociálního zabezpečení, která byla největším pokonkurzním veřejným věřitelem, by byla v případě okamžité likvidace NCHZ zjevně ještě horší. V napadeném rozhodnutí přitom Komise tyto argumenty ani nezmínila. V replice žalobkyně doplnila, že by bylo zbytečně omezující, kdyby se rozlišovalo mezi náklady, které by vznikly pojišťovně sociálního zabezpečení v případě zachování činnosti NCHZ a v případě okamžité likvidace dané společnosti.
- 84 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise ve sporném rozhodnutí ani před Tribunálem nepopírá správnost předložených údajů.
- 85 Podle judikatury kritérium soukromého věřitele předpokládá srovnání jednání veřejnoprávního věřitele s jednáním soukromého věřitele nacházejícího se v situaci, která se co možná nejvíce podobá situaci prvně uvedeného. V tomto ohledu lze zejména vyžadovat důkazy, z nichž je patrné, že rozhodnutí státu vychází z ekonomických analýz srovnatelných s těmi, které by provedl soukromý investor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2017, *Fondul Proprietatea*, C-150/16, EU:C:2017:388, body 25 a 26 a citovaná judikatura).
- 86 Kritérium soukromého věřitele však nelze v projednávaném případě považovat za použitelné. Neexistuje totiž žádný poznatek, který by slovenský stát poskytl v průběhu správního řízení a který by ukazoval, že přijal rozhodnutí o kvalifikaci NCHZ jako „strategické společnosti“ jako krok vedený ekonomickými ohledy a v postavení věřitele, a nikoli orgánu veřejné moci (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. června 2012, *Komise v. EDF*, C-124/10 P, EU:C:2012:318, body 81 a 82).
- 87 Každopádně podle judikatury v případě, že by Komise měla mít pochybnosti o použitelnosti uvedeného kritéria, je na Komisi, aby učinila celkové posouzení a zohlednila kromě skutečností poskytnutých daným členským státem i ostatní relevantní skutečnosti daného případu, které jí umožňují určit, zda uvedený členský stát vydal dotčené opatření v postavení hospodářského subjektu, či v postavení nositele veřejné moci. V tomto ohledu mohou být relevantní zejména povaha a účel tohoto opatření, kontext, v němž bylo vydáno, jakož i jeho cíl a pravidla, kterými se uvedené opatření řídí. Naproti tomu ekonomická hodnocení provedená po přijetí opatření, zpětné konstatování o skutečné výnosnosti investice uskutečněné dotčeným členským státem nebo odůvodnění následující po rozhodnutí o zvoleném postupu nepostačují jako důkaz toho, že tento členský stát před tímto přijetím nebo současně s ním takové rozhodnutí učinil v postavení hospodářského subjektu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. června 2012, *Komise v. EDF*, C-124/10 P, EU:C:2012:318, body 85 a 86).
- 88 Ze zákona o strategických společnostech a z rozhodnutí slovenské vlády udělit NCHZ status strategické společnosti přitom vyplývá, že jediným cílem slovenského státu bylo zabránit negativním dopadům ukončení činnosti NCHZ na fungování a konkurenceschopnost celého slovenského chemického průmyslu, jakož i negativnímu dopadu na zaměstnanost v dotčeném regionu, tak aby nedošlo k poškození slovenského hospodářství. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně z rozhodnutí slovenského státu o kvalifikování NCHZ jako „strategické společnosti“ naproti tomu nevyplývá, že by věděl, že v případě likvidace společnosti bude situace předkonkurzních veřejných věřitelů horší.
- 89 Jak tvrdí Komise, překážka pro hromadné propouštění zapadala do hlavního cíle zákona o strategických společnostech, který spočíval v zachování činnosti těchto společností, což by v případě, že opatření přijatá jmenovaným správcem NCHZ mohla vést k výraznému snížení počtu zaměstnanců, bylo přinejmenším obtížné, ne-li zcela nemožné.

- 90 Kromě toho argumentace žalobkyně by v první řadě předpokládala, že stát může být považován za jediného veřejného věřitele. Takový přístup však byl odmítnut rozsudkem ze dne 13. prosince 2018, *AlzChem v. Komise* [T-284/15, EU:T:2018:950, body 184 až 196 (nezveřejněné)].
- 91 Mimoto, jak Komise v podstatě uvedla ve sporném rozhodnutí (body 81, 83, 87 a 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí), neexistuje žádná dostatečná studie z doby použití zákona o strategických společnostech na NCHZ, která by hodnotila pokračování činnosti této společnosti, pokud jde o zájmy veřejných věřitelů, zatímco pro účely uplatnění kritéria soukromého věřitele jsou relevantní pouze poznatky dostupné v okamžiku, kdy bylo dotčené rozhodnutí přijato, a vývoj, který bylo k tomuto okamžiku možné očekávat (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. června 2012, *Komise v. EDF*, C-124/10 P, EU:C:2012:318, bod 105). Žalobkyně ostatně zdůrazňuje, že „není schopna ověřit, zda taková důkladná posouzení [toho, že v případě likvidace společnosti NCHZ by byla situace předkonkurzních veřejných věřitelů horší,] byla provedena před přijetím rozhodnutí [o kvalifikaci NCHZ za „strategickou společnost“]. Rovněž upřesňuje, že v důsledku této kvalifikace jmenovaný správce nemohl v té době provést vyčerpávající analýzu, v tom smyslu, jak upřesnila na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, že tuto analýzu nebylo třeba provádět z důvodu použití zákona o strategických společnostech.
- 92 Zadruhé i při zohlednění toliko situace pojišťovny sociálního zabezpečení, kterou slovenské orgány rovněž zmínily v druhé odpovědi Komisi ze dne 29. listopadu 2013, nelze s argumentací žalobkyně souhlasit. Tvrdí sice, že v případě okamžité likvidace by uvedená pojišťovna, která byla největším pokonkurzním veřejným věřitelem, disponovala pohledávkou převyšující 3 miliony eur, neuvádí však výši pohledávky v případě pokračující činnosti NCHZ, která měla být odhadnuta v době, kdy byla NCHZ kvalifikována jako „strategická společnost“, tak jak vyžaduje judikatura uvedená v bodě 91 výše.
- 93 Navíc je nutno odmítnout argument žalobkyně uplatněný v replice, podle něhož slovenský stát vzal v úvahu skutečnost, že v případě likvidace NCHZ by musel prostřednictvím pojišťovny sociálního zabezpečení vyplácet dávky v nezaměstnanosti. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že dávky by musely být vypláceny bývalým zaměstnancům NCHZ, jakož i bývalým zaměstnancům jiných společností přímo dotčených likvidací, a že celková výše těchto dávek by byla výrazně vyšší než výše údajné podpory. Pokud by přitom takové dávky musely být vyplaceny, nebyly by vyplaceny NCHZ, ale zaměstnancům, z nichž někteří pracovali v jiných společnostech. Skutečnost, že by se slovenský stát mohl stát dlužníkem bývalých zaměstnanců NCHZ nebo jiných společností tudíž nelze zohlednit při posuzování jeho jednání jako věřitele NCHZ. Jak uvádí Komise, žalobkyně připouští, že slovenský stát mohl být v té době zvýhodněn jakožto veřejný orgán odpovědný za dávky v nezaměstnanosti pro bývalé zaměstnance, nikoli však jako věřitel NCHZ, což činí údaje, které předkládá, za předpokladu, že jsou správné, irrelevantními. V tomto ohledu je totiž nutno konstatovat, že úvahy žalobkyně jsou založeny na domněnkách ohledně počtu zaměstnanců, kteří mohli být dotčeni, i ohledně provedení vyčíslení.
- 94 Za předpokladu, že kritérium subjektu v tržním hospodářství je v projednávaném případě použitelné, musí být tvrzení žalobkyně, že použití zákona o strategických společnostech na NCHZ uvedené kritérium splňovalo, odmítnuto.

c) K tvrzením žalobkyně týkajícím se totožnosti situace, pokud by se na NCHZ vztahovala standardní pravidla konkurzního řízení

- 95 Žalobkyně na základě řady skutkových okolností tvrdí, že použití zákona o konkurzu na NCHZ by vedlo k totožné situaci, jaká vznikla použitím zákona o strategických společnostech, a daná společnost proto nezískala v rámci zachování své činnosti uloženého zákonem o strategických společnostech žádnou dodatečnou výhodu.

1) K tvrzení, že se první správce vyjádřil ve prospěch pokračování činnosti NCHZ před přijetím zákona o strategických společnostech

- 96 Zprv, podle žalobkyně se první správce dne 14. října 2009, tedy před přijetím zákona o strategických společnostech, vyslovil ve prospěch pokračující činnosti NCHZ. Na podepření tohoto tvrzení žalobkyně odkazuje na prohlášení, které převzala tisková agentura. Je však třeba konstatovat, že se jednalo spíše o prohlášení o záměru než o rozhodnutí, které by mohlo prvního správce zavazovat, neboť ten uvedl, že „učiní vše pro zachování činnosti podniku“. Krom toho se v něm dále uvádělo, že správce měl ještě dotčenému slovenskému ministrovi poskytnout ekonomickou analýzu zachování činnosti NCHZ, jež byla předložena dne 26. října 2009.
- 97 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že první správce měl za to, že byly splněny zákonné podmínky pro pokračování činnosti NCHZ, jak vysvětlil ve svém projevu pro zaměstnance NCHZ na schůzce, která se konala dne 20. října 2009. Žalobkyně však cituje pouze část uvedeného projevu. V něm sice první správce odkazoval na to, že původní posouzení ho vedlo k závěru, že hodnota NCHZ jako fungující společnosti je podstatně vyšší, než kdyby její aktiva byla prodána jiným způsobem. Rovněž však dodal, že dalším a neméně důležitým důvodem jeho rozhodnutí o pokračování činnosti byl hospodářský a sociální význam subjektu v konkurzu pro celý dotčený region, a nikoli pouze pro „malý počet“ zaměstnanců NCHZ, ale také pro jejich rodiny. Tyto dva důvody, tedy ekonomická hodnota NCHZ a sociální dopad, se mimoto v jeho projevu dále opakují. Druhý uváděný důvod se ostatně shoduje s důvodem uplatněným v rámci přijímání zákona o strategických společnostech. Rozhodnutí prvního správce tudíž nelze považovat za související pouze s analýzou hospodářské situace NCHZ.
- 98 Zatřetí žalobkyně uplatňuje analýzu ze dne 26. října 2009. Úvodem je třeba konstatovat, že to, co žalobkyně nazývá analýzou, je prezentací obsahující grafy, přehledy stručných úvah týkajících se hospodářských výsledků za období leden až listopad 2009, ekonomická opatření prvního správce pro čtvrté čtvrtletí roku 2009, hospodářský plán na rok 2010, jakož i tříbodový závěr.
- 99 Především, pokud žalobkyně tvrdí, že většina opatření uvedených v analýze ze dne 26. října 2009 vycházela z tržního vývoje nebo z jednání se soukromými stranami, z poskytnutého dokumentu to v žádném případě nevyplývá. Jak navíc uvádí Komise, je třeba poukázat na to, že určitá opatření, jako například daňové úlevy, představují zásah veřejných orgánů.
- 100 Dále v analýze ze dne 26. října 2009 první správce došel, jak tvrdí žalobkyně, k závěru, že je třeba udržet NCHZ v činnosti, aby mohla být prodána jako fungující společnost a co nejvíce tak uspokojila věřitele NCHZ. Dodal však, že „bude přísně dbát na zajištění toho, aby všechny závazky vzniklé během této činnosti byly v rámci ní vyrovnány“. I když měl tudíž první správce v říjnu 2009 za to, že rozhodnutí pokračovat v činnosti NCHZ bylo tehdy nejlepším řešením, neznamená to, že by se toto rozhodnutí ohledem na vývoj hospodářské situace NCHZ v roce 2010 nezměnilo.
- 101 A konečně, pokud žalobkyně tvrdí, že analýza ze dne 26. října 2009 byla podpořena údaji o výrobě a nových zakázkách získaných od září do listopadu 2009, což prokázalo, že NCHZ byla stále provozuschopná, jelikož dané výsledky byly podobné výsledkům dosaženým během předchozích osmi měsíců roku 2009, a že existovaly jasné důvody domnívat se, že činnost společnosti umožní nalákat investory, je třeba uvést, že význam zachování úrovně přijatých objednávek je zprv omezený z důvodu oznámení o přijetí zákona o strategických společnostech v říjnu 2009. Navíc z druhé odpovědi slovenských orgánů Komisi ze dne 29. listopadu 2013 vyplývá, že v té době existoval spíše klesající trend tržeb i nových objednávek. A zadruhé je argumentace žalobkyně založena čistě na předpokladech existence budoucích investorů.
- 102 Z toho plyne, že i když by bylo třeba mít za to, že první správce se nad rámec pouhého prohlášení o záměru vyjádřil ve prospěch pokračující činnosti NCHZ před přijetím zákona o strategických společnostech, což by Komise zřejmě byla ochotna připustit, tato skutečnost každopádně nemůže znamenat, že by si tento názor zachoval po celé první období konkurzu, ani že by se jím správce řídil.

2) K tvrzení, že původní rozhodnutí prvního správce by bylo potvrzeno příslušným výborem

- 103 Podle žalobkyně není důvod se domnívat, že příslušný výbor by původní rozhodnutí prvního správce nepotvrdil. Tvrdí, že bylo již zřejmé, že v případě likvidace NCHZ by předkonkurzní věřitelé nic nezískali, a proto neměli při hlasování pro pokračující činnost uvedené společnosti co ztratit, a že přednostní věřitelé i věřitelský výbor a konkurzní soud zaujaly stanovisko ve prospěch pokračování činnosti NCHZ. Na podporu své argumentace se odvolává na analýzu z března 2014, která byla provedena *ex post* na výslovnou žádost Komise. Podle žalobkyně bylo zřejmé, že náklady na sanaci areálu by dosahovaly milionů eur a byly by upřednostněny před předkonkurzními pohledávkami. Mimoto zdůrazňuje, že hospodářské ukazatele byly v roce 2009 zcela jistě lepší než v roce 2010 a že pokud reálný vývoj NCHZ byl v roce 2010 negativně ovlivněn určitým vývojem trhu, ten nebylo možné na konci roku 2009 očekávat. Kromě toho tvrdí, že i kdyby pokračující činnost NCHZ nebyla v zájmu nepřednostních předkonkurzních veřejných věřitelů, ti by jí nemohli zabránit.
- 104 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že argumentace žalobkyně spočívá pouze na domněnkách a tvrzeních, jelikož se opírá o analýzu z 26. října 2009, která nemůže být považována za dostatečnou (viz body 98 až 101 výše), a neuvádí žádnou analýzu, která by byla provedena během prvního období konkurzu úpadku, přičemž neexistence takové analýzy není překvapující, neboť jak uvedla sama žalobkyně (viz bod 91 výše), činnost NCHZ musela pokračovat bez ohledu na obsah a závěry tehdejších analýz (bod 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Mimoto, slovenské orgány kromě ve své třetí odpovědi Komisi ze dne 13. ledna 2014 uvedly, že i když měly za to, že následně přijatá rozhodnutí mohou být jasným ukazatelem toho, že by se příslušný výbor vyslovil pro pokračování činnosti NCHZ, nebylo jim to, jak by mohl uvedený výbor nakonec v prosinci 2009 rozhodnout, známo.
- 105 Zadruhé skutečnost, že cenová úroveň hlavních surovin a některých výrobků se mohla vyvíjet nepříznivě, jak tomu i skutečně bylo, což žalobkyně uvádí v replice, je faktorem, který měl jmenovaný správce a příslušný výbor zohlednit. Žalobkyně sice tvrdí, že tento vývoj nebyl předvídatelný v době, kdy první správce rozhodl o pokračování činnosti NCHZ, a mohl dokonce nebýt znám na konci roku 2009, je však třeba uvést, že v analýze ze dne 26. října 2009 bylo zvýšení cen energií a snížení ceny výrobků zmíněno jako důvody nepříznivých výsledků mezi červnem a červencem 2009 a že přinejmenším aspekt ceny strategických surovin byl uváděn jako rizikový faktor finančního řízení pro čtvrté čtvrtletí roku 2009.
- 106 Zatřetí, i za předpokladu, že bylo dobře známo, že náklady na sanaci v případě ukončení činnosti NCHZ by byly značné, nemění to nic na tom, že rozhodující bylo, zda by jmenovaný správce a příslušný výbor, včetně soudu v Trenčíně (soud v Trenčíně), skutečně považovali pokračující činnost NCHZ za řešení, které je třeba přijmout. Argumentace žalobkyně je přitom v tomto ohledu založena pouze na předpokladech.
- 107 Zaprvé, rozhodnutí členů příslušného výboru, která měla být předána podle zákona o konkurzu k rozhodnutí soudu v Trenčíně (soud v Trenčíně), tedy rozhodnutí přednostních věřitelů a výboru věřitelů, nejsou známa.
- 108 Není totiž důležité, že podle žalobkyně Fond národního majetku Slovenskej republiky (fond národního majetku Slovenské republiky), který byl veřejným předkonkurzním přednostním i nepřednostním věřitelem, v prohlášení připojeném k první odpovědi slovenských orgánů Komisi ze dne 2. září 2013 uvedl, že by hlasoval pro pokračování činnosti NCHZ. Prohlášení tohoto fondu pochází z července 2013, tj. až z doby po prvním období konkurzu.
- 109 Mimoto, žalobkyně sice tvrdí, že předkonkurzní věřitelé na sebe nebrali žádné riziko, přehlíží však skutečnost, že ze spisu vyplývá, že pohledávky přednostních věřitelů se v prvním období konkurzu zvýšily. Uvádí ostatně číselné údaje týkající se zvýšení pohledávek obce Nováky (Slovensko)

a Environmentálneho fondu (fond životního prostředí, Slovensko) již na konci roku 2009, přičemž tyto údaje plynou i ze spisu. Považovat situaci těchto věřitelů bez podrobnější analýzy za natolik jasnou, že tito mohli hlasovat pouze pro pokračování činnosti NCHZ, je tudíž nesprávné.

- 110 Žalobkyně navíc tvrdí, že se výbor věřitelů skládal z pěti soukromých, ve všech případech nepřednostních, věřitelů, kteří dne 11. ledna 2010 hlasovali pro pokračování činnosti NCHZ. Je přitom třeba konstatovat, že takové rozhodnutí z 11. ledna 2010 nemůže být nosné, jelikož NCHZ již podléhala ustanovením zákona o strategických společnostech. Dané hlasování tudíž nejenže mohlo mít pouze symbolickou hodnotu, ale mohlo být mimoto ovlivněno i použitím uvedeného zákona. Navíc neexistuje žádná jistota nebo náznak, že by mělo toto hlasování stejný výsledek, když se hospodářská situace NCHZ během prvního období konkurzu v roce 2010 zhoršila.
- 111 Zadruhé, jelikož se měl po věřitelském výboru a přednostních věřitelích vyslovit i soud v Trenčíně (soud v Trenčíně), neexistuje žádná jistota ohledně jeho rozhodnutí, jelikož žalobkyně se v reakci na argument Komise spokojila s tvrzením, že by nařídil pokračování činnosti, jak učinil v roce 2011.
- 112 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že i když by pokračující činnost NCHZ nebyla v zájmu veřejných pokonkurzních věřitelů, mj. pojišťovny sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovny, které držely přibližně 83 % celkových nesplacených závazků veřejných věřitelů vzniklých po vyhlášení konkurzu, nemohli by tomu tito věřitelé zabránit. Dodává, že i kdyby všichni tito věřitelé měli právo vyjádřit své stanovisko k pokračování činnosti NCHZ – *quod non* –, jejich nesouhlas by nemohl ovlivnit konečné rozhodnutí, jelikož celková výše závazků vzniklých po vyhlášení konkurzu dosahovala na konci roku 2009 8,5 milionu eur a pohledávky veřejných věřitelů představovaly méně než 9 % této částky.
- 113 Z ustanovení zákona o konkurzu, a zejména z jeho čl. 83 odst. 4 sice nevyplývá, že by za okolností projednávaného případu mohla pojišťovna sociálního zabezpečení zasahovat do rozhodování o pokračování činnosti NCHZ před soudem v Trenčíně (soud v Trenčíně) [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, AlzChem v. Komise, T-284/15, EU:T:2018:950, bod 151 (nezveřejněný)].
- 114 Nicméně za předpokladu, že všechny číselné údaje předložené žalobkyní jsou správné, je třeba uvést, že jmenovaný správce měl odpovědnost za splacení pokonkurzních pohledávek. To, že nechal dluhy NCHZ během prvního konkurzního řízení narůst, přitom bylo v rozporu s touto povinností. Ve shodě s Komisí je třeba zdůraznit, že i když je pravda, že entita v konkurzu může skutečně pokračovat v činnosti i tehdy, generuje-li ztráty, první správce výslovně uvedl, že bude postupovat tak, aby k takové situaci nedošlo.
- 115 Tvrzení žalobkyně je navíc založeno na předpokladu, že příslušný výbor nezkoumal na konci roku 2009 vyhlídky možného zvýšení veřejných pohledávek v roce 2010 v případě rozhodnutí o pokračování činnosti NCHZ nebo je nepovažoval za relevantní. Na jednání v odpovědi na otázku Soudního dvora žalobkyně připustila, že v případě velmi velké výše pokonkurzních dluhů při pokračujícím provozu by se předkonkurzní věřitelé jako první obrátili na správce s požadavkem na ukončení činnosti, a to s cílem zachovat případné vyhlídky na vymožení svých pohledávek.
- 116 Začtvrté nelze přijmout argumenty žalobkyně, které zpochybňují skutečnost, že ačkoli Komise nezpochybnila správnost analýzy z března 2014, o kterou sama požádala slovenské orgány, nepřipustila ji jako důkaz, když tvrdila, že je velmi stručná, hypotetická a vypracovaná *ex post* (bod 87 napadeného rozhodnutí).
- 117 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně je analýza z března 2014 přinejmenším neúplná. Bylo totiž důležité znát možné náklady pokračující činnosti NCHZ pro předkonkurzní věřitele, kteří by mohli mít i pokonkurzní pohledávky (viz bod 109 výše). V tomto ohledu přitom analýza neuvádí žádné informace.

- 118 A dále argument žalobkyně zpochybňující posouzení Komise týkající se hypotetické povahy analýzy z března 2014 a irelevantnosti analýzy *ex post* nelze přijmout.
- 119 V tomto ohledu žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že Komise v napadeném rozhodnutí odmítá důkazy namítaje jejich *ex post* povahu, aniž by poskytla jiné smysluplné vysvětlení, nežli jen odkaz na judikaturu v izolované poznámce pod čarou, přičemž tato judikatura nepodepírala argument Komise týkající irelevance analýzy *ex post*. Podle žalobkyně byla spolehlivost analýzy z března 2014 obzvláště vysoká, neboť hlavní nákladové faktory způsobené likvidací NCHZ souvisely s povahou podnikání této společnosti a se závazky chemického průmyslu a nemohly být ovlivněny jakoukoli změnou ekonomické situace NCHZ během konkurzního řízení. Komise dotčené skutečnosti a čísla nezpochybnila. Kromě toho je v takové situaci analýza *ex post* možná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2007, *Scott v. Komise*, T-366/00, EU:T:2007:99, body 136 až 138). Mimoto z důvodu použití zákona o strategických společnostech nemohl jmenovaný správce v danou dobu provést vyčerpávající analýzu, která by odlišila situaci NCHZ od situací, jichž se týkala judikatura zmíněná Komisí v poznámce pod čarou č. 13 napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně je třeba přesně rozlišovat mezi kritériem zakotveným rozsudkem ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579)*, a kritériem subjektu v tržním hospodářství. Zatímco v rámci kritéria subjektu v tržním hospodářství by bylo možné za určitých okolností pochybovat o relevanci analýzy *ex post*, analýza vyžadovaná uvedeným rozsudkem, spočívající v určení toho, zda by NCHZ pokračovala ve své činnosti, i kdyby se na ni použila standardní pravidla konkurzního řízení, by byla z podstaty věci hypotetickou analýzou *ex post*. Na základě kritéria zakotveného uvedeným rozsudkem by bylo třeba posoudit, co by se nejpravděpodobněji stalo, kdyby zákon o strategických společnostech neexistoval.
- 120 Je třeba uvést, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně bod 36 rozsudku ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579)*, nestanoví požadavek na „hypotetickou srovnávací analýzu“, ale snaží se odpovědět na argument Komise uplatněný ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, podle něhož snížení zisků v důsledku sporného opatření mohlo mít za následek ztrátu daňových zdrojů státu, což by obnášelo převod státních prostředků v důsledku tohoto opatření. Mimoto požadavek „hypotetické srovnávací analýzy“ nestanoví ani žádný další odstavec daného rozsudku.
- 121 Pokud jde o posouzení Komise týkající se *ex post* povahy analýzy z března 2014 a její irelevanci, je nepopíratelné, že bez použití zákona o strategických společnostech na NCHZ by nevznikla překážka hromadnému propouštění a dále by musel o pokračování činnosti této společnosti rozhodnout příslušný výbor a toto by nebylo automatické. V tomto ohledu může na rozdíl od tvrzení žalobkyně srovnávání situace, která nastala v důsledku použití zákona o strategických společnostech na NCHZ, a situace, která by nastala, kdyby NCHZ podléhala standardním pravidlům konkurzního řízení, spočívat pouze na analýze založené na znalosti situace a na údajích existujících v době, kdy mělo být rozhodnutí o možném pokračování činnosti NCHZ přijato, zatímco tato byla kvalifikována za „strategickou společnost“ (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Fennelyho ve věci *Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, bod 31*).
- 122 Žalobkyně však netvrdí, že analýza z března 2014 byla provedena na základě údajů pocházejících z doby, kdy byla NCHZ kvalifikována za „strategickou společnost“. Z uvedené analýzy, kterou žalobkyně předložila, ostatně vyplývá, že ji správce nevypracoval na základě údajů dostupných v roce 2009, ale že použil údaje z prosince 2010, aby zjistil, zda by tyto údaje mohly být platné i v prosinci 2009, aniž by je zkoumal jinak, než aby mohl mít za to, že některé z nich se v čase nemění. Zdůraznil ostatně existenci obtíží spojených se sběrem údajů z prosince 2009.
- 123 Nelze tudíž mít za jisté, že analýza z března 2014 odpovídá analýze situace NCHZ, které by mohla být provedena, pokud by tato společnost nebyla kvalifikována za „strategickou společnost“. Posouzení Komise v napadeném rozhodnutí, že analýza z března 2014 není relevantní, jelikož je hypotetická a *ex post*, tak nemůže být považováno za nesprávné.

- 124 Zapáté podle žalobkyně neexistují žádné důkazy, které by prokazovaly, že by okamžitá likvidace NCHZ byla účelná. Na podporu tohoto argumentu tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí nezkoumala obsah důkazů předložených v průběhu formálního vyšetřovacího řízení a spokojila se s vyjádřením celkových a svévolných pochyb ve vztahu k nim (body 83, 84 a 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí), aniž předkládá nějaké důkazy na podporu svého stanoviska, že příslušný výbor by nesouhlasil s pokračováním činnosti NCHZ. Komise nezpochybnila čísla a údaje předložené slovenskými orgány, čímž jasně připouští, že byly správné.
- 125 V tomto ohledu je v rozporu s tvrzeními žalobkyně třeba mít za to, že prokázání toho, že situace by byla stejná, kdyby byla na NCHZ uplatněna standardní pravidla konkurzního řízení, a nikoli zákon o strategických společnostech, příslušelo dotyčnému členskému státu, v tomto případě Slovenské republice, a nikoli Komisi. V napadeném rozhodnutí přitom Komise uvedla důvody, proč údaje předané za tímto účelem nezohlednila (viz body 98 až 101 a 116 až 123 výše), a je nutno konstatovat, že v rozporu s tvrzením žalobkyně nepřipustila, že by čísla a údaje předložené slovenskou vládou byly správné. Tvrzení žalobkyně, že neexistují žádné důkazy o tom, že by okamžitá likvidace byla přínosná, musí být proto zamítnuto.
- 126 Mimoto s ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 91 výše odůvodňuje absence dostatečné studie z doby použití zákona o strategických společnostech na NCHZ, která by hodnotila pokračování činnosti této společnosti, pokud jde o zájmy veřejných věřitelů, to, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně nebylo nutné, aby Komise v napadeném rozhodnutí odpověděla na argumenty slovenského státu týkající se nákladů, které by vznikly v důsledku likvidace NCHZ pojišťovně sociálního zabezpečení a které vycházely z analýzy z března 2014.
- 127 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně nelze tudíž dojít k závěru, že není důvod se domnívat, že příslušný výbor by původní rozhodnutí prvního správce nepotvrdil.
- 128 Navíc musí být odmítnutá argumentace žalobkyně uplatňovaná v reakci na argument Komise, že rozhodnutí o pokračování činnosti NCHZ by bylo každopádně přijato a není v rozporu s rozhodnutím slovenské vlády použít na NCHZ zákon o strategických společnostech. Podle ní musí být dané rozhodnutí posuzováno s ohledem na skutečnost, že hospodářská a finanční krize dosahovala v té době svého vrcholu, a při zohlednění toho, že uvedená vláda, jednající pod vlivem strachu a možná i s ohledem na blížící se volby v roce 2010, jednala proaktivně, aniž by měla konkrétní informace o skutečné situaci NCHZ a aniž by první správce požadoval jakýkoli zásah ze strany slovenského státu.
- 129 Tato argumentace žalobkyně není přesvědčivá, neboť je založena na předpokladu, že slovenský stát přijal zákon a rozhodl se jej uplatnit na jedinou společnost, aniž by měl k dispozici konkrétní informace o její situaci. Je přitom třeba zdůraznit, že první správce měl slovenským orgánům poskytnout informace, což provedl prostřednictvím analýzy ze dne 26. října 2009 (viz bod 96 výše). Pokud by rozhodnutí, které by příslušný výbor přijal, mělo tak jistý výsledek, jak žalobkyně tvrdí, neměly by slovenské orgány žádný důvod pochybovat o tom, že činnost NCHZ bude zachována. Existence obav vzhledem k blížícím se volbám, jež žalobkyně zmiňuje, hovoří naproti tomu spíše pro to, že příslušný výbor mohl s ohledem na hospodářskou situaci NCHZ a její perspektivy přijmout jiné rozhodnutí, a to likvidaci společnosti.
- 130 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být tvrzení žalobkyně, že kdyby NCHZ podléhala standardním pravidlům konkurzního řízení, bylo by rozhodnutí jmenovaného správce potvrzeno příslušným výborem, který by tak rozhodl o pokračování činnosti NCHZ, odmítnuto.

3) *K tvrzení, že rozhodnutí příslušného výboru by poskytlo zákazníkům a dodavatelům stejnou záruku jako zákon o strategických společnostech*

- 131 Zprvá by podle žalobkyně na rozdíl od tvrzení Komise (bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí) rozhodnutí příslušného výboru poskytlo zákazníkům a dodavatelům stejnou záruku jako zákon o strategických společnostech. Tvrdí, že i kdyby daná tvrzení byla správná – což nejsou –, měla by tato záruka vliv na míru pravděpodobnosti a výši (částečného) vyrovnání dluhů NCHZ pouze v případě pokračující činnosti společnosti, a v případě její okamžité likvidace tedy nikoli. Žalobkyně mimoto zpochybňuje posouzení Komise, podle něhož existence lepší záruky, poskytnuté zákazníkům a dodavatelům použitím zákona o strategických společnostech, že činnost NCHZ bude pokračovat přinejmenším do skončení účinnosti uvedeného zákona, je prokázána tím, že NCHZ navzdory použití tohoto zákona přišla v letech 2009 a 2010 o zákazníky (body 85 a 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 132 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že prvně uvedené opatření NCHZ, jakož i třetím stranám, zejména zákazníkům a dodavatelům, poskytlo jistotu pokračování činnosti dané společnosti, které při standardních podmínkách konkurzu není nikdy zabezpečeno, a uvedená společnost tak byla předmětem přednostního zacházení v porovnání se svými konkurenty v podobné situaci (body 78, 85, 89 a 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Uvedla, že i přes ochranu poskytnutou použitím zákona o strategických společnostech přišla NCHZ v letech 2009 a 2010 o několik zákazníků, jak ukázala ekonomická analýza správce vypracovaná po skončení účinnosti uvedeného zákona (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Měla za to, že „kdyby se [uvedený] zákon na NCHZ neuplatnil, tato společnost by se potýkala s dalšími negativními důsledky (např. odchodem zákazníků k bezpečnějším dodavatelům), což by značně zvýšilo riziko, že v dané fázi by věřitelé využili možnost zastavení jejího provozu“ (bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 133 Ze sporného rozhodnutí tak jasně vyplývá, že Komise nevzala v úvahu pouze situaci v době, kdy NCHZ podléhala zákonu o strategických společnostech, ale chtěla sdělit, že rozhodnutí o ukončení fungování NCHZ mohlo být přijato v průběhu roku 2010, zatímco uvedený zákon projevoval své účinky po celé první období konkurzu, tj. něco přes rok, čímž situaci na celé toto období zakonzervoval. Žalobkyně sama zdůrazňuje, že podle čl. 88 odst. 2 zákona o konkurzu musí být v případě, že se prokáže neúspěšnost strategie správce konkurzní podstaty, svolán příslušný výbor.
- 134 Argumentace žalobkyně nebere v úvahu skutečnost, že předkonkurzním věřitelům, zejména veřejným, mohly v prvním období konkurzu růst při pokračující činnosti NCHZ jejich pokonkurzní pohledávky, a že proto v případě, že by činnost NCHZ pokračovala, jejich zájem spočíval v tom, že by NCHZ mohla vykázat zisk, díky němuž by byly jejich pokonkurzní pohledávky uhrazeny, přičemž v opačném případě by se předkonkurzní pohledávka navýšila o další ztrátu. Jak uvedla Komise (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí), v situaci, kdy odcházeli zákazníci nebo dodavatelé, mohli věřitelé v průběhu roku 2010 svůj postoj přehodnotit, vztahovala-li by se na NCHZ standardní pravidla konkurzního řízení. Mimoto by ukončení činnosti NCHZ mohli požadovat dokonce i předkonkurzní věřitelé (viz bod 115 výše).
- 135 Pokud by přitom, jak tvrdí žalobkyně, použití zákona o strategických společnostech nezaručovalo skutečné uskutečnění dodávek, zaručovalo prostřednictvím překážky hromadnému propouštění udržení zaměstnanců a zejména zákazníky a dodavatele ujišťovalo, že činnost NCHZ bude pokračovat přinejmenším do skončení účinnosti uvedeného zákona, a to nezávisle na výši nesplacených závazků, zejména vůči veřejným orgánům.
- 136 Žalobkyně neposkytla žádné důkazy o tom, jak by rozhodnutí příslušného výboru poskytlo třetím stranám stejnou jistotu tím, že by rozhodlo o pokračování činnosti NCHZ po dobu odpovídající období použitelnosti zákona o strategických společnostech. Zejména není tvrzeno, že podle ustanovení zákona o konkurzu by měl příslušný výbor možnost stanovit takovou dobu zaručené činnosti NCHZ, či

dokonce že by o tom uvažoval. Žalobkyně totiž pouze tvrdí, že vzhledem k době pokračující činnosti NCHZ během druhého období konkurzu lze předpokládat, že doba platnosti rozhodnutí příslušného výboru o pokračování činnosti NCHZ v posledním čtvrtletí roku 2009 mohla být stejná.

- 137 Mimoto, pokud jde o ztrátu zákazníků v letech 2009 a 2010, zmíněnou Komisí v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně se spokojuje s tím, že uvádí stabilitu na konci roku 2009. Ze spisu však vyplývá, že v té době existoval spíše klesající trend tržeb i nových objednávek (viz bod 101 výše). Nebylo tudíž jisté, že údajná stabilita uváděná žalobkyní by mohla během prvního období konkurzu trvat v případě použití standardních pravidel konkurzního řízení.
- 138 Zadruhé, v reakci na argument Komise, že situace NCHZ během období mezi vyhlášením konkurzu a přijetím zákona o strategických společnostech, následovaným jeho použitím na NCHZ, byla poněkud zkreslena informacemi z veřejné sféry, které jasně uváděly, že se pracuje na legislativním řešení, žalobkyně tvrdí, že i když Komise odkazuje na několik prohlášení, ta byla všechna učiněna týž den, 26. října 2009, kdy slovenský ministr hospodářství navštívil NCHZ. Podle žalobkyně vzhledem k tomu, že veřejná prohlášení byla učiněna pouze deset dní před přijetím zákona o strategických společnostech, omezoval se jejich účinek na období před tímto přijetím, zatímco pro zajištění úspěšného pokračování činnosti společnosti NCHZ po dobu konkurzního řízení byly rozhodující první dva měsíce po vstupu do tohoto řízení, jelikož vedení NCHZ a první správce musely vést četná jednání s hlavními zákazníky a dodavateli. Výše uvedená tvrzení jsou spíše spolehlivým důkazem finanční stability NCHZ během konkurzního řízení.
- 139 V tomto ohledu je především třeba mít za to, jak tvrdí Komise, že i za předpokladu, že by NCHZ přijala správnou komunikační strategii, by však tato nemohla zaručit zachování obchodních vztahů společnosti. Zadruhé již bylo uvedeno, že první správce sdělil svůj záměr učinit vše pro zachování činnosti NCHZ. A konečně, jak zdůrazňuje Komise, z prvního článku uváděného Komisí, který byl zveřejněn dne 26. října 2009, vyplývá, že mluvčí slovenského ministerstva hospodářství prohlásil před novináři, že se připravuje zákon o strategických společnostech, a že tato skutečnost sama o sobě věřitele NCHZ uklidnila. V témže článku se uvádí, že slovenský ministr hospodářství ve svých veřejných prohlášeních zdůraznil, že uvedený zákon by měl představovat určitou záruku pro dodavatele, že o své pohledávky nepřijdou. Z druhého Komisí uváděného článku zveřejněného dne 26. října 2009 vyplývá, že v týž den slovenský ministr hospodářství během své návštěvy NCHZ představil zákon o strategických společnostech, který byl právě připravován a měl pomoci této společnosti a dát vzniknout zárukám pro její věřitele.
- 140 Tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí příslušného výboru by poskytlo zákazníkům a dodavatelům stejnou záruku jako zákon o strategických společnostech, tudíž musí být odmítnuto.

4) K tvrzení, že NCHZ nezískala v rámci zachování své činnosti uloženého zákonem o strategických společnostech žádnou dodatečnou výhodu

- 141 V replice v reakci na argument Komise, že pokračování ztrátové činnosti NCHZ mělo pravděpodobně dopad na prioritu dluhů věřitelů, který mohlo případně vést k faktickému zřeknutí se pohledávek ze strany státu, žalobkyně tvrdí, že během prvního období konkurzu musel jmenovaný správce rovněž uplatňovat obvyklá pravidla konkurzu a že v případě, že je společnost v konkurzu provozována za účelem prodeje na základě zásady kontinuity činnosti, je tomu tak ve prospěch předkonkurzních věřitelů bez ohledu na jejich veřejný, nebo soukromý status. NCHZ proto nezískala v rámci zachování provozu stanoveného zákonem o strategických společnostech žádnou dodatečnou výhodu.
- 142 Tato argumentace nemůže obstát.

- 143 Zaprvé žalobkyně nemůže platně tvrdit, že nesplacené dluhy nebyly důsledkem provádění zákona o strategických společnostech, ale v převážné míře spíše běžného provozu v průběhu konkurzního řízení. Takový argument totiž předjímá, že podnik v konkurzu je nutně provozován se ztrátou. Podle čl. 88 odst. 2 zákona o konkurzu by přitom v takovém případě, ať už na začátku prvního období konkurzu, nebo během tohoto období, byl jmenovaný správce povinen obrátit se na příslušný výbor, aby získal pokyny pro další činnost NCHZ, jelikož zákon o konkurzu přihlíží především k zájmům věřitelů. Předkonkurzní věřitelé mohli rovněž v tomto ohledu uvedeného správce upozornit (viz bod 115 výše). V rámci použití standardních pravidel konkurzního řízení tudíž existovaly možnosti omezit ztrátový provoz, což bylo při použití zákona o strategických společnostech vyloučeno.
- 144 Zadruhé vzhledem k pokračující činnosti NCHZ uložené zákonem o strategických společnostech musela daná společnost dostát svým závazkům spojeným s výrobou, které s ohledem na její finanční situaci mohly mít jen negativní dopad zejména na vyrovnání jejich závazků vůči oběma veřejným entitám, a to pojišťovně sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovně.
- 145 Mimoto v této souvislosti navíc zhoršila situaci překážka hromadnému propouštění, kterou rovněž ukládá zákon o strategických společnostech. Jak totiž uvádí žalobkyně, pokud by se na NCHZ vztahovala standardní pravidla konkurzního řízení, bylo by o hromadném propouštění rozhodnuto na počátku konkurzního řízení, a nikoli až později, zde v roce 2011. Žalobkyně sice tvrdí, že náklady NCHZ byly tím byly výrazně sníženy a že skutečnost byla jiná, protože NCHZ nemohla této příležitosti využít a musela nést další, téměř zbytečné náklady, přičemž značná část těchto nákladů odpovídala platbám pojišťovně sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovně. Neuvádí však, že NCHZ nemohla dostát všem těmto dluhům a že dluhy vůči těmto dvěma veřejným entitám vzrostly, přestože měla NCHZ výhodu možnosti ponechat si své zaměstnance pro účely pokračování v činnosti. Z toho vyplývá, že argument žalobkyně, že zákaz propouštění z ekonomických důvodů nepředstavoval pro NCHZ hospodářskou výhodu, nemůže obstát, a uvedená překážka na rozdíl od tvrzení žalobkyně vedla k dodatečné zátěži pro veřejné věřitele v porovnání s tou, která by byla výsledkem použití standardních pravidel konkurzního řízení.
- 146 Krom toho bylo již reagováno na argument žalobkyně, že zákon o strategických společnostech poskytl hospodářskou výhodu pouze slovenskému státu, jelikož pokud by NCHZ tyto zaměstnance propustila dříve, musel by uvedený stát nést většinu nákladů ve formě dávek v nezaměstnanosti a jiných sociálních transferů (viz bod 93 výše).
- 147 Tvrzení, že NCHZ nezískala v rámci zachování své činnosti uloženého zákonem o strategických společnostech žádnou dodatečnou výhodu, tudíž neobstojí.
- 148 S ohledem na všechny přecházející úvahy musí být argumentace žalobkyně, že použití standardních pravidel konkurzního řízení na NCHZ by vedlo k totožné situaci, jaká vznikla použitím zákona o strategických společnostech, odmítnuta.

d) Závěry

- 149 Je třeba konstatovat, že vzhledem k tomu, že slovenské orgány označily NCHZ za „strategickou společnost“, musela tato pokračovat v činnosti bez ohledu na svou hospodářskou situaci a na svou schopnost splácet své dluhy, zejména veřejné, a daná společnosti si v důsledku překážky hromadnému propouštění musela ponechat své zaměstnance, což ji umožnilo pokračovat v činnosti a poskytnout zákazníkům a dodavatelům jistotu, že tomu tak bude až do konce roku 2010. Současně však použití zákona o strategických společnostech na NCHZ přineslo některým věřitelům, zejména veřejným, riziko zvýšení jejich pohledávek během prvního období konkurzu, které bylo v důsledku finanční situace této společnosti v době, kdy byla kvalifikována za „strategickou společnost“, nevyhnutelné.

Toto riziko se ostatně v prvním období konkurzu naplnilo, a to pro veřejné věřitele s předkonkurzními i pokonkurzními pohledávkami, jakož i pro ty, kteří měli pouze pokonkurzní pohledávky.

- 150 Nelze přitom mít za to, že za okolností, které odpovídají obvyklým tržním podmínkám, mohla NCHZ získat stejnou výhodu, jaká jí byla poskytnuta, a to ze státních prostředků ve smyslu judikatury uvedené v bodech 59 až 61 výše. Zaprvé se v daném případě nepoužilo kritérium subjektu v tržním hospodářství a každopádně nebylo prokázáno, že by první opatření toto kritérium splňovalo. Zadruhé nelze učinit závěr, že by situace byla stejná, pokud by NCHZ podléhala standardním pravidlům konkurzního řízení a veřejní věřitelé by nebyli nuceni nést žádnou další zátěž (viz body 94 a 148 výše). Pokud jde o posledně uvedený aspekt, argumentace žalobkyně týkající se rozsudku ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, bod 36), neumožňuje tohoto posouzení zpochybnit. V bodě 36 uvedeného rozsudku Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že skutečnost, že opatření sporné v dané věci mohlo vést ke snížení zisků soukromých věřitelů, a v důsledku toho i k možné ztrátě daňových příjmů, neumožňovalo dospět k závěru o kvalifikaci dotčeného opatření jako státní podpory. Spojitost mezi uvedeným opatřením a případnou ztrátou daňových zdrojů totiž byla příliš nepřímá (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Fennellyho ve věci *Ecotrade*, C-200/97, EU:C:1998:378, bod 24). S ohledem na první opatření přitom úvahy Komise obsažené v napadeném rozhodnutí nejsou v žádném případě založeny na podobných úvahách nebo na takové nepřímé spojitosti.
- 151 První opatření, spojující povinnost NCHZ pokračovat v činnosti a překážku hromadnému propouštění, tedy spadá do rámce první i druhé situace uváděné v rozsudcích ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade* (C-200/97, EU:C:1998:579, bod 45), a ze dne 17. června 1999, *Piaggio* (C-295/97, EU:C:1999:313, bod 43) (viz bod 72 výše).
- 152 V důsledku toho se Komise závěrem, že na základě prohlášení NCHZ za „strategickou společnost“ došlo k poskytnutí hospodářské výhody této společnosti zahrnující státní prostředky, nedopustila pochybení.
- 153 S ohledem na vše výše uvedené je třeba první a druhou část prvního žalobního důvodu zamítnout.

C. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení povinnosti Komise provést pečlivý a nestranný přezkum, jakož i z porušení její povinnosti spolupráce

- 154 Podle žalobkyně Komise nesplnila povinnost provést pečlivý a nestranný přezkum opatření, které představuje údajnou státní podporu, jelikož před přijetím napadeného rozhodnutí měla v podstatě požadovat více informací.
- 155 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.
- 156 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že pokud by měla Komise za to, že byla nutná podrobnější analýza *ex post*, měla ji o ni požádat, což však neučinila. Mimoto analýza z března 2014 nesprávně nebyla vzata v potaz pouze z toho důvodu, že byla vyhotovena *ex post*, třebaže Komise nezpochybnila správnost a spolehlivost informací v ní obsažených, které nepodléhaly změnám v čase.
- 157 Podle judikatury týkající se zásad opatrování důkazů v oblasti státních podpor je Komise povinna provést pečlivý a nestranný přezkum dotčených opatření, aby měla při přijímání konečného rozhodnutí stanovujícího existenci a případně i neslučitelnost nebo protiprávnost podpory k tomuto účelu úplné a spolehlivé poznatky (rozsudky ze dne 2. září 2010, *Komise v. Scott*, C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 90, a ze dne 3. dubna 2014, *Francie v. Komise*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 63).

- 158 Komise je oprávněna přijmout rozhodnutí na základě dostupných informací, pokud jí členský stát v rozporu s povinností spolupráce vůči tomuto orgánu vyplývající z čl. 4 odst. 3 SEU neposkytne informace, o které jej požádala buď pro přezkoumání kvalifikace a slučitelnosti nové nebo upravené podpory s vnitřním trhem, nebo pro ověření řádného použití dříve schválené podpory. Komise však před přijetím takového rozhodnutí musí dát členskému státu příkaz, aby jí poskytl ve lhůtě, kterou stanoví, všechny dokumenty a informace nezbytné pro výkon přezkumu. Pouze v případě, že členský stát i přes příkaz Komise požadované informace neposkytne, má Komise pravomoc ukončit řízení a přijmout na základě informací, které má k dispozici, rozhodnutí (rozsudek ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, bod 226).
- 159 Je třeba konstatovat, že slovenské orgány analýzu ze dne 21. března 2014 předložily v příloze čtvrté odpovědi Komisi ze dne 14. května 2014.
- 160 Je třeba uvést, že otázkou, co by se stalo v prosinci 2009, kdyby NCHZ nebyla kvalifikována za „strategickou společnost“, se opakovaně zabývaly samy slovenské orgány. Bylo tomu totiž tak již v druhé odpovědi Komisi ze dne 29. listopadu 2013, jakož i v třetí odpovědi ze dne 13. ledna 2014. Komisi tudíž nelze vytýkat, že slovenské orgány nepožádala o novou analýzu, aby po jejich čtvrté odpovědi získala další informace. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise (T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386), na nějž se žalobkyně odvolává, byla situace odlišná. V dané věci totiž rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení neobsahovalo předběžné posouzení sporných opatření s cílem určit, zda obsahují prvek podpory, a během správního řízení nedošlo k žádnému výslovnému zpochybnění uvedených opatření ani k žádosti o informace týkající se souladu těchto opatření s tržními podmínkami. Za těchto okolností měl unijní soud za to, že nebylo možné dotyčným členskému státu vytýkat, že neposkytl Komisi informace dostatečné k tomu, aby jí umožnily posoudit sporná opatření se znalostí věci, a že tomuto orgánu v souladu s jeho povinností pečlivého a nestranného posouzení v zájmu řádného uplatňování základních pravidel Smlouvy týkajících se státních podpor příslušelo pokračovat ve vyšetřování a prohloubit šetření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, body 240, 246 a 249).
- 161 Dále je třeba uvést, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně nemohlo být „jasné“, že informace, které bylo třeba získat od správce, musely být získány z analýzy *ex post*. V první odpovědi Komisi ze dne 2. září 2013 totiž slovenské orgány uvedly, že na pojišťovnu sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovnu musí být uplatněno kritérium soukromého věřitele. A dále v druhé odpovědi Komisi ze dne 29. listopadu 2013 uvedené orgány tvrdily, že „[slovenský] stát učinil, o co ho Komise požádala, aby udělal v souvislosti s kritériem soukromého věřitele“. Rovněž uvedly, že všichni soukromí věřitelé by se rozhodli pro pokračování činnosti NCHZ, a doplnily, že kritérium soukromého věřitele by se mělo s ohledem na judikaturu, hospodářské aspekty týkající se NCHZ a zásadu řádné správy vztahovat pouze na pojišťovnu sociálního zabezpečení. Kromě toho žalobkyně zdůrazňuje, že analýza *ex post* „se zabývala otázkami relevantními pro ‚převod státních prostředků‘, jakož i ‚kritériem soukromého věřitele‘“.
- 162 Přitom i za předpokladu, že by se kritérium soukromého věřitele v souladu s judikaturou použilo, by analýza *ex post* nemohla být relevantní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 71; v tomto smyslu a obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 5. června 2012, Komise v. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, bod 105). Mimoto na rozdíl od tvrzení žalobkyně taková analýza nepředstavuje „zjevně vhodný nástroj“ pro účely kritéria zakotveného rozsudkem ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579). Analýza pravděpodobného vývoje při použití zákona o konkurzu, tj. slovy žalobkyně zkoumání „toho, pro co by se soukromí věřitelé rozhodli v rámci příslušného výboru“, musela vycházet z údajů aktuálních v době, kdy byla NCHZ kvalifikována jako „strategická společnost“ a kdy na ni byl použit zákon o strategických společnostech (viz bod 121 výše).

- 163 Jelikož v této souvislosti slovenské orgány předaly pouze analýzu využívající údaje *ex post*, spolu s vysvětlením metodiky uvedeným v příloze k jejich čtvrté odpovědi Komisi ze dne 14. května 2014, o čemž není sporu, je třeba mít spolu s Komisí za to, že nebylo nutné, aby požadovala další informace v tomto ohledu.
- 164 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí o navrácení údajné státní podpory bylo přijato na základě prozatímních údajů bez předchozí žádosti o potvrzení konečných částek, což představuje zjevné porušení povinnosti spolupráce ze strany Komise, jakož i její povinnosti přijímat rozhodnutí na základě hodnověrných informací. Tvrdí, že žádost o odpovídající informace po skončení formálního vyšetřovacího řízení nemůže napravit porušení povinnosti požádat o relevantní informace.
- 165 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že výše podpory odpovídá neuhrazeným závazkům vůči státu a státním subjektům, které se nahromadily během období uplatňování zákona o strategických společnostech na NCHZ. Uvedla, že na základě informací poskytnutých slovenskými orgány výše pohledávek, které nebyly uhrazeny veřejným věřitelům, činila 735 817,44 eura k 31. prosinci 2009 a 5 519 241,54 eura k 31. prosinci 2010. Poukázala na skutečnost, že tyto částky představují nejpřesnější a relativně konzervativní dostupné odhady výše pohledávek nesplacených k uvedeným datům. Podle ní totiž slovenské orgány tvrdily, že neexistují žádné přesné informace o výši nesplacených pohledávek veřejných věřitelů k okamžiku, kdy byla NCHZ kvalifikována za „strategickou společnost“, ani k okamžiku, kdy na ni přestal být uplatňován zákon o strategických společnostech. Komise dospěla k závěru, že podpora dosahuje výše 4 783 424,10 eura (bod 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 166 Je třeba připomenout, že podle čl. 14 odst. 3 nařízení č. 659/1999 musí být zajištění navrácení protiprávní podpory příjemcem provedeno ze strany příslušného vnitrostátního orgánu postupem upraveným vnitrostátními právními předpisy (viz rozsudek ze dne 13. února 2014, Mediaset, C-69/13, EU:C:2014:71, bod 34 a citovaná judikatura). Unijní právo nevyžaduje, aby bylo zajištění navrácení takové podpory provedeno pouze na základě rozhodnutí Komise o navrácení (rozsudek ze dne 11. září 2014, Komise v. Německo, C-527/12, EU:C:2014:2193, bod 39).
- 167 Z toho plyne, že v oblasti státních podpor žádné ustanovení unijního práva nevyžaduje, aby Komise, uloží-li navrácení podpory, jež byla shledána neslučitelnou s vnitřním trhem, určila přesnou výši podpory, která má být navržena. Postačuje, aby rozhodnutí Komise obsahovalo údaje umožňující jeho příjemci, aby sám bez nadměrných obtíží určil tuto částku (rozsudky ze dne 12. října 2000, Španělsko v. Komise, C-480/98, EU:C:2000:559, bod 25, a ze dne 12. května 2005, Komise v. Řecko, C-415/03, EU:C:2005:287, bod 39).
- 168 Z judikatury tak vyplývá, že se Komise může platně omezit na konstatování povinnosti vrácení dotčené podpory a přenechat vnitrostátním orgánům vypočtení přesné částky k vrácení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2005, Komise v. Řecko, C-415/03, EU:C:2005:287, bod 40). Povinnost členského státu vypočítat přesnou výši podpory, která má být navržena, ostatně spadá do širšího rámce povinnosti loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU, která vzájemně zavazuje Komisi a členské státy při provádění pravidel Smlouvy v oblasti státních podpor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2002, Nizozemsko v. Komise, C-382/99, EU:C:2002:363, bod 91). Přesné vyčíslení výše podpory může proběhnout později, ve fázi zajišťování navrácení podpory, tj. po přijetí napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, Řecko v. Komise, T-314/15, nezveřejněný, EU:T:2017:903, bod 203).
- 169 V projednávaném případě je třeba uvést, že otázka výše pohledávek byla projednávána během správního řízení. Bylo tomu tak zejména ve čtvrté odpovědi slovenských orgánů ze dne 14. května 2014. Jak tvrdí Komise, výslovně si vyžádala, jak o tom svědčí odpověď slovenských orgánů, „podrobnosti o dlužích (veřejní a soukromí věřitelé NCHZ, s přednostním právem a bez něj, [a] dlužné částky) k pěti různým okamžikům: i) začátku období konkurzu, ii) prosinci 2009 (prohlášení NCHZ za strategickou společnost), iii) lednu 2011, iv) dni prodeje NCHZ společnosti Via Chem Slovakia a v) konci konkurzního období“. Částky použité Komisí jako výše veřejných

pohledávek na začátku a na konci dotyčného období (bod 101 napadeného rozhodnutí) jsou součtem částek uváděných slovenskými orgány jako dlužné částky k 31. prosinci 2009 a 31. prosinci 2010. V tomto ohledu slovenské orgány upřesnily, že jejich odpověď byla založena na údajích, které má k dispozici správce, a uvedly, že tyto údaje nemusí představovat „skutečnou“ výši pohledávek, zejména proto, že pohledávka existující v prosinci 2010 mohla být zaplacená v lednu 2011. Je proto třeba konstatovat, že tato odpověď znamenala, že byly poskytnuty informace, které byly k dispozici. Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně nepochybně, že Komise vysvětlila svou metodu pro stanovení výše podpory, která měla být navržena.

- 170 S ohledem na výše uvedené nelze Komisi vytýkat, že před přijetím napadeného rozhodnutí nečekala na nové údaje od slovenských orgánů.
- 171 Kromě toho nelze mít za to, jak naznačuje žalobkyně, že by Komise chtěla vyjádřit nesouhlas s protiprávností dotčeného opatření tím, že nařídí navrácení částky přesahující hodnotu, kterou příjemce obdržel. Žalobkyně ostatně neuvádí žádnou písemnost ze spisu, kterou by toto tvrzení podpořila.
- 172 Pro úplnost je třeba připomenout, že na základě povinnosti loajální spolupráce, zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU, která vzájemně zavazuje Komisi a členské státy při provádění pravidel Smlouvy v oblasti státních podpor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2002, Nizozemsko v. Komise, C-382/99, EU:C:2002:363, bod 91), musí Komise a dotyčný členský stát spolupracovat v dobré víře. V rámci svých odpovědí na otázky položené Tribunálem v rámci organizačních procesních opatření (viz bod 30 výše) Komise upřesnily, že ve fázi navrácení dotčené podpory poskytl jednotliví veřejní věřitelé NCHZ přesnější údaje, k nimž neměla před přijetím napadeného rozhodnutí přístup, zejména pokud jde o pohledávky Slovenského vodohospodářského podniku (slovenský vodohospodářský podnik, Slovensko), a že z takto poskytnutých údajů vyplývá, že skutečná výše podpory mohla přesáhnout výši podpory uvedenou v napadeném rozhodnutí, což žalobkyně nepochybně.
- 173 Komisi tudíž nelze vytýkat, že v napadeném rozhodnutí použila odhady založené na údajích předložených slovenskými orgány a že by jednala v rozporu s povinností spolupráce.
- 174 Z toho plyne, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

D. Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při stanovení výše údajné státní podpory

- 175 Žalobkyně tvrdí, že i kdyby Komise mohla právem dojít k závěru, že na základě prvního opatření byla NCHZ poskytnuta podpora, dopustila se při stanovení výše uvedené podpory zjevně nesprávného posouzení.
- 176 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.
- 177 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že výše podpory odpovídá neuhrazeným závazkům vůči slovenskému státu a státním subjektům, které se nahromadily během období uplatňování zákona o strategických společnostech na NCHZ (bod 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí) (viz bod 165 výše).
- 178 V prvé řadě podle žalobkyně se velká část neuhrazených dluhů NCHZ naakumulovala a tak by tomu bylo i v případě, že by rozhodnutí o likvidaci společnosti bylo přijato během prvního období konkurzu. Komise se proto dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že tyto pohledávky nevzala v úvahu ve „srovnávacím scénáři“. K likvidaci NCHZ totiž nemohlo dojít před květnem 2010 a podíl

do té doby naakumulovaných nesplacených veřejných dluhů nemohl být považován za důsledek zákona o strategických společnostech, a tudíž za státní podporu. Mimoto taková likvidace by dala vzniknout rovněž neuhrazeným dluhům NCHZ vůči pojišťovně sociálního zabezpečení.

- 179 Je třeba připomenout, že Komise měla právem za to, že NCHZ obdržela výhodu, která měla za následek dodatečnou zátěž pro slovenský stát, v důsledku uplatňování zákona o strategických společnostech na NCHZ během prvního období konkurzu (viz bod 152 výše).
- 180 Podle ustálené judikatury přitom povinnost státu zrušit podporu považovanou Komisí za neslučitelnou s vnitřním trhem má za cíl obnovení předchozího stavu (viz rozsudek ze dne 4. dubna 1995, Komise v. Itálie, C-350/93, EU:C:1995:96, bod 21 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, EU:C:1999:311, body 64 a 65). Navrácením příjemce ztratí zvýhodnění, ze kterého měl prospěch na trhu vzhledem ke svým konkurentům, a obnoví se stav, který předcházel poskytnutí podpory (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, bod 113, a ze dne 4. března 2009, Associazione italiana del risparmio gestito a Fineco Asset Management v. Komise, T-445/05, EU:T:2009:50, bod 193).
- 181 Z toho vyplývá, že Komise se tím, že měla za to, že aby bylo možné obnovit předchozí stav, musí výše podpory, která má být navracena, odpovídat výši neuhrazených veřejných pohledávek v období uplatňování zákona o strategických společnostech na NCHZ, nedopustila pochybení.
- 182 Naproti tomu argumentace žalobkyně vychází z předpokladu „alternativního scénáře“ a rozhodnutí příslušného výboru o zastavení činnosti NCHZ na začátku prvního období konkurzu. Částky, které se mají vrátit, však nelze určovat podle jiných operací, které mohly být uskutečněny, kdyby nebylo zvoleno opatření, které vedlo k poskytnutí podpory, a obnovení předchozího stavu neznamena, že minulost bude rekonstruována jinak v závislosti na takových hypotetických skutečnostech, jako jsou rozhodnutí, často vícenásobná, která zúčastněné subjekty případně učinily (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 15. prosince 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, body 114 a 118, a ze dne 4. března 2009, Associazione italiana del risparmio gestito a Fineco Asset Management v. Komise, T-445/05, EU:T:2009:50, bod 203). V tomto ohledu je třeba uvést, že i když žalobce uplatňuje velmi přesné údaje a zejména tvrdí, že pohledávky pojišťovny sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovny musí být sníženy o 1 590 091,20 resp. 276 626,24 eura, jsou tyto údaje založeny pouze na předpokladech. Zaprvé ve scénáři uváděném žalobkyní není známo datum, k němuž by bylo přijato rozhodnutí o ukončení činnosti NCHZ. Zadruhé na rozdíl od jejích tvrzení by podle studie z června 2010, na niž odkazuje, zastavení výroby vyžadovalo 10 až 18 týdnů, a nikoli nutně 18 týdnů. Zatřetí stále dle scénáře uváděného žalobkyní neexistuje jistota, pokud jde o počet zaměstnanců, kteří by měli být propuštěni, neboť někteří zaměstnanci se mohli rozhodnout opustit NCHZ ještě před ukončením její činnosti, což by ovlivnilo částky dlužné oběma výše uvedeným veřejným entitám.
- 183 Argumentace žalobkyně proto musí být odmítnuta v rozsahu, v němž spočívá na chybném předpokladu, že Komise měla zohlednit náklady na likvidaci NCHZ na začátku prvního období konkurzu.
- 184 Ve druhé řadě žalobkyně tvrdí, že odhad Komise týkající se dluhů naakumulovaných během prvního období konkurzu se zakládá na nepřesných údajích a odhadech. Již v rámci druhého žalobního důvodu však bylo uvedeno, že údaje použité pro stanovení výše podpory jsou ty, které byly poskytnuty slovenskými orgány, a že je v každém případě možné určit přesnou výši pohledávek v držení uvedené entity ve fázi navrácení (viz body 164 až 173 výše).
- 185 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být třetí část prvního žalobního důvodu zamítnuta.
- 186 První žalobní důvod proto musí být zamítnut v plném rozsahu.

E. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 296 SFEU, co se týče závěru Komise o existenci hospodářské kontinuity

- 187 Žalobkyně tvrdí, že nepochopila důvody, které vedly Komisi k závěru o existenci hospodářské kontinuity, a tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu není dostatečné k tomu, aby Tribunál mohl provést soudní přezkum uvedeného rozhodnutí. V replice tvrdí, že pouhá skutečnost, že Komise byla nucena v rámci žalobní odpovědi vysvětlit, co ji vedlo k tomu, že v napadeném rozhodnutí „(ne)použila“ konkrétně ukazatele, které pro účely tohoto posouzení označila za relevantní (bod 132 napadeného rozhodnutí), svědčí o nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu.
- 188 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.
- 189 Nejprve je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí upřesnila, že bude analyzovat pouze existenci případné hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní, přičemž se dovolávala skutečnosti, že Via Chem Slovakia, která prodala NCHZ žalobkyni 1. srpna 2012, tedy pouze jeden den po dokončení vlastní akvizice NCHZ, tuto společnost nikdy neřídila ani neprovozovala (body 133 a 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise uvedla, že uznává, že rozsah těchto dvou transakcí není zcela totožný, protože Via Chem Slovakia si ponechala ve vlastnictví určitý nemovitý majetek. Podotkla však, že nemovitosti potřebné pro pokračování hospodářských činností NCHZ byly žalobkyni poskytnuty na základě smlouvy o pronájmu. Upřesnila, že specifika obou transakcí se zohlední v rozsahu, v němž jsou relevantní pro toto posouzení (bod 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 190 Dále je třeba zdůraznit, že Komise uvedla, že povinnost navrácení neslučitelné státní podpory může být vztahena i na novou společnost, na kterou společnost, které byla podpora poskytnuta, převedla nebo které prodala část svých aktiv, pokud takový převod nebo prodej mohou vést k závěru, že mezi oběma společnostmi existuje hospodářská kontinuita (bod 130 napadeného rozhodnutí). Dodala, že podle judikatury je posouzení hospodářské kontinuity mezi příjemcem podpory a podnikem, na který byla jeho aktiva převedena, založeno na určitém souboru ukazatelů, které vyjmenovala (bod 132 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 191 Komise analyzovala obě prodejní transakce ve vztahu k uvedeným ukazatelům. Zaprvé se zabývala tím, zda prodejní cena, kterou zaplatila Via Chem Slovakia, a cena zaplacená žalobkyní za „aktiva“ podniku odpovídala tržní ceně, a dospěla k závěru, že tomu tak pravděpodobně nebylo (body 136 až 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zadruhé, pokud jde o rozsah každé prodejní transakce, měla za to, že předmětem prodeje NCHZ společnosti Via Chem Slovakia byla celá NCHZ jako fungující podnik zahrnující všechna aktiva a všechna práva a povinnosti vázající se k NCHZ a že žalobkyně i nadále provozovala činnosti NCHZ bez významných změn v její obchodní, personální nebo výrobní politice (body 149 až 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí uvedla, že předpokládá neexistenci propojení mezi původními a novými vlastníky NCHZ převedené na žalobkyni, jelikož neměla k dispozici žádný důkaz o opaku (body 159 až 162 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Začtvrté, pokud jde o okamžik „prodeje“, dospěla Komise k závěru, že prodej se uskutečnil poté, co Komise zahájila předběžné vyšetřování stížnosti a jeho výsledky zaslala slovenským orgánům k vyjádření (bod 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zapáté, co se týče hospodářské logiky transakce, měla za to, že nedošlo k žádné změně obchodní strategie a že žalobkyně prostě využívá majetek stejným způsobem jako prodávající (body 164 až 167 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 192 A konečně je třeba uvést, že Komise měla za to, že se zdá, že jediné změny se týkají firmy a právnícké osoby, k níž NCHZ náleží. Odkázala na podmínky výzvy k předkládání nabídek z roku 2011 a na prodejní smlouvu uzavřenou mezi společnostmi NCHZ a Via Chem Slovakia ze dne 16. ledna 2012, podle níž byla NCHZ v podstatě prodávána jako soubor hmotných a nehmotných aktiv a včetně zaměstnanců. Upřesnila, že „nabyvatel“ pokračuje s portfoliem výrobků a v obchodní politice NCHZ

a že cena zaplacená za NCHZ pravděpodobně nepředstavuje tržní cenu (bod 168 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise dospěla k závěru, že existuje hospodářská kontinuita mezi NCHZ a žalobkyní (bod 169 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 193 Je tak třeba poznamenat, že Komise uvedla důvody, které ji vedly k závěru o existenci hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní. V bodě 168 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který je součástí oddílu nadepsaného „Závěr o hospodářské návaznosti mezi NCHZ a hospodářskými činnostmi, které získal[a] a provozuje [žalobkyně]“, sice uvedla prvky týkající se akvizice NCHZ společností Via Chem Slovakia. Nicméně co se týče portfolia výrobků i zaplacené ceny, musí být tento odkaz s ohledem na posouzení uvedená v bodech 146 a 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí v každém případě považován za týkající se žalobkyně.
- 194 Jelikož Komise navíc upřesnila, že posouzení hospodářské kontinuity má být provedeno prostřednictvím souboru důkazů, lze z toho vyvozovat, že po analýze řady faktorů jsou ukazatele uvedené v bodě 168 odůvodnění napadeného rozhodnutí těmi ukazateli, na nichž založila svůj závěr.
- 195 Mimoto v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, Komise navíc specifikovala své úvahy, pokud jde o prodejní cenu smlouvenou mezi společnostmi NCHZ a Via Chem Slovakia, které nelze popsat jako nepřesné a vágní, jakož i pokud jde o prodejní cenu smlouvenou mezi Via Chem Slovakia a žalobkyní, které nelze označit za nejasné. Komise totiž nejprve uvedla důvody, proč měla za to, že podmínky výzvy k předkládání nabídek z roku 2011 neumožňovaly přilákat maximální množství uchazečů, kteří by navzájem soutěžili se svými nejlepšími nabídkami, čímž by byla splněna první podmínka pro prodej za nejvyšší tržní cenu (body 136 až 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Následně upřesnila, že prodej byl organizován jako prodej celého fungujícího podniku, čímž byla vyloučena možnost maximalizovat konečnou cenu prostřednictvím soutěží o jednotlivé oblasti činností NCHZ (bod 145 odůvodnění napadeného rozhodnutí). A nakonec uvedla, že v případě prodeje NCHZ společností Via Chem Slovakia žalobkyni se jednalo o transakci mezi dvěma soukromými společnostmi, při níž se neorganizovala žádná veřejná soutěž, poslední dvě společnosti si jednoduše sjednaly cenu, aniž by jiné subjekty měly možnost nabídnout vyšší cenu, a v důsledku toho se pochybnosti, zda cena, kterou uhradila Via Chem Slovakia, odpovídá tržní ceně, týkají i ceny zaplacené žalobkyní (bod 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 196 Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 39 až 41 výše musí být napadené rozhodnutí považováno za dostatečně odůvodněné, pokud jde o posouzení Komise týkající se existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní, a šestý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

F. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení Rady č. 659/1999 tím, že povinnost navrácení údajné státní podpory byla vztažena i na žalobkyni

- 197 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999 tím, že měla za to, že mezi NCHZ a jí samotnou existovala hospodářská kontinuita a že byla povinnost navrácení konstatované státní podpory vztažena i ni.
- 198 Žalobkyně v první řadě tvrdí, že podle judikatury může být státní podpora přenesena na nabyvatele aktiv příjemce uvedené podpory pouze tehdy, pokud tyto aktiva byla získána za cenu nižší, než je tržní cena. Jelikož přitom Via Chem Slovakia a následně i žalobkyně koupily aktiva NCHZ za tržní cenu, nemůže být žalobkyně považována za příjemce státní podpory, a to samo o sobě postačuje k tomu, aby bylo vyloučeno jakékoliv navrácení podpory žalobkyní (v tomto smyslu viz rozsudky Německo v. Komise, C-277/00, EU:C:2004:238, bod 70, a ze dne 1. července 2009, Operator ARP v. Komise, T-291/06,

EU:T:2009:235, bod 67). Postup Komise v tomto případě tudíž porušuje článek 14 nařízení č. 659/1999, neboť podle uvedeného ustanovení a v souladu s ustálenou judikaturou může být státní podpora vrácena pouze jejím příjemcem.

- 199 Podle žalobkyně rozsudek ze dne 28. března 2012, *Ryanair v. Komise* (T-123/09, EU:T:2012:164, body 161 a 162), nepodporuje tvrzení Komise, že tržní cena není rozhodujícím kritériem, neboť v daném rozsudku skutečnost, že byla zaplacená cena odpovídající tržní hodnotě, učinilo nadbytečným zkoumání dalších kritérií pro posouzení hospodářské kontinuity. Komise ostatně potvrdila toto chápání judikatury ve svém sdělení „Cesta k účinnému provádění rozhodnutí Komise, jimiž se členským státům nařizuje zajistit navrácení protiprávní a neslučitelné podpory“ (Úř. věst. 2007, C 272, s. 4, dále jen „oznámení z roku 2007“), neboť v bodě 33 tam uvádí, že je oprávněna rozšířit povinnost navrátit podporu pouze tehdy, pokud může prokázat, že aktiva byla prodána za cenu nižší, než je jejich tržní hodnota. V tomto případě přitom tvrdí, že může použít ukazatele uvedené ve výše uvedeném rozsudku, jak to považuje za vhodné, a s výjimkou tvrzení, že rozsah transakce musí být nejdůležitějším ukazatelem, se dokonce ani nenamáhalo vysvětlit hierarchii jednotlivých ukazatelů.
- 200 V druhé řadě žalobkyně tvrdí, že i ve zvláštním případě, kdy byla aktiva příjemce podpory převedena za nižší než tržní cenu, tato skutečnost sama o sobě Komisi neumožňuje vztáhnout rozhodnutí o navrácení i na nabyvatele těchto aktiv. Komise by měla naopak prokázat, že k převodu aktiv došlo za účelem obejití příkazu k navrácení, a to prokázáním existence hospodářské kontinuity mezi příjemcem podpory a nabyvatelem na základě určitých kritérií (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *Německo v. Komise*, C-277/00, EU:C:2004:238, bod 86). V projednávaném případě tato kritéria nesporně hovoří proti případnému obcházení nebo hospodářské kontinuitě. I kdyby totiž byla správná, zjištění Komise by neumožňovala odůvodnit její závěr ohledně existence hospodářské kontinuity, jelikož s ohledem na její rozhodovací praxi a na judikaturu není rozsah převodu sám o sobě dostatečný k tomu, aby mohl vést k takovému závěru, a to i v případě prodeje na základě zásady kontinuity podniku, jelikož žalobkyně mimoto prokázala, že byla získána maximální tržní cena. Mezi společnostmi NCHZ a Via Chem Slovakia a tím spíše mezi NCHZ a žalobkyní tudíž nemohla existovat hospodářská kontinuita.
- 201 V třetí řadě má žalobkyně za to, že zejména ve věcech konkurzních má přístup Komise ničivé hospodářské dopady a z hlediska práva hospodářské soutěže není nezbytný. Komise se pokouší vytvořit mnohem přísnější judikaturu, podle níž by rozhodujícím kritériem měl být rozsah transakce, přičemž prodejní cena by se měla stát nanejvýš pomocným kritériem.
- 202 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně. Má za to, že vzala v úvahu různé prvky uvedené v judikatuře a zohlednila zvláštnosti projednávaného případu a že se tím, že v projednávaném případě konstatovala existenci hospodářské kontinuity, a proto vztáhla povinnost navrácení podpory i na žalobkyni, nedopustila pochybení.
- 203 Pokud jde o úvahy Komise uvedené v napadeném rozhodnutí ohledně existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní, ty jsou uvedeny v bodech 189 až 192 výše.

1. Úvodní poznámky

- 204 Je třeba připomenout, že čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999, nadepsaný „Navrácení podpory“, uvádí následující:

„Je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise nařídí, aby dotyčný členský stát učinil všechna nezbytná opatření k tomu, aby příjemce podporu navrátil [...]“

- 205 Podle ustálené judikatury je hlavním cílem navrácení státní podpory, která byla vyplacena protiprávně, odstranit narušení hospodářské soutěže, které bylo způsobeno soutěžní výhodou plynoucí z takové podpory. Obnovení stavu před poskytnutím protiprávní podpory nebo podpory, která je neslučitelná s vnitřním trhem, je nezbytnou podmínkou pro zachování užitečného účinku ustanovení Smluv týkajících se státních podpor (rozsudek ze dne 7. března 2018, SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, EU:C:2018:165, bod 104 a citovaná judikatura).
- 206 Nařízení č. 659/1999 sice výslovně nestanoví případ rozhodnutí Komise konstatujícího existenci hospodářské kontinuity mezi původním příjemcem dotčené podpory a jinou entitou, tato zásada však byla rozvinuta unijním soudem, aby umožnil Komisi vztáhnout povinnost navrácení podpory i na nabyvatele aktiv tohoto příjemce a zajistit užitečný účinek rozhodnutí o navrácení.
- 207 Protiprávní podpory musí být tedy vymáhány po společnosti, která pokračuje v hospodářské činnosti podniku, který byl původním příjemcem těchto podpor, pokud je prokázáno, že tato společnost nadále účinně využívá konkurenční výhodu spojenou se získáním uvedených podpor (viz rozsudek ze dne 7. března 2018, SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, EU:C:2018:165, bod 106 a citovaná judikatura).
- 208 Podle judikatury lze za účelem posouzení existence takové hospodářské kontinuity zohlednit následující skutečnosti: předmět převodu (aktiva a pasiva, zachování pracovní síly, seskupená aktiva), cenu převodu, totožnost akcionářů nebo majitelů nástupnického a původního podniku, okamžik, kdy k převodu došlo (po zahájení vyšetřování, zahájení řízení nebo konečném rozhodnutí), nebo dále hospodářskou logiku transakce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2003, Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise, C-328/99 a C-399/00, EU:C:2003:252, bod 78 poslední odrážka; ze dne 7. března 2018, SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, EU:C:2018:165, bod 108; ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, bod 135, a ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise, T-123/09, EU:T:2012:164, bod 155). Unijní soud upřesnil, že Komisi není uloženo přihlídnout ke všem výše uvedeným skutečnostem, což dokládá použití výrazu „lze zohlednit“ (v omto smyslu viz rozsudky ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise, T-123/09, EU:T:2012:164, bod 156, a ze dne 17. prosince 2015, SNCF v. Komise, T-242/12, EU:T:2015:1003, bod 235).
- 209 Pokud jde o prodejní cenu, i když kritérium tržní ceny je jedním z nejdůležitějších, není dostatečné pro přijetí závěru o neexistenci hospodářské kontinuity (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, EU:C:2017:577, bod 116). V tomto ohledu je třeba uvést, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise (T-123/09, EU:T:2012:164, body 157 až 161), Komise dospěla k závěru o absenci hospodářské kontinuity tak, že své rozhodnutí založila na předmětu a ceně převodu aktiv, která odpovídala tržní ceně, i na absenci totožnosti akcionářů a hospodářské logice transakce, a nikoli pouze na ceně převodu.
- 210 Mimoto, nachází-li se podle judikatury podnik, kterému byly poskytnuty protiprávní podpory, v konkurzu a byla-li založena společnost s cílem pokračovat v části činností tohoto podniku, pokračování v této činnosti, aniž byly zcela navráceny dotyčné podpory, může způsobit přetrvávání narušení hospodářské soutěže v důsledku konkurenční výhody, ze které měla tato společnost na trhu prospěch na úkor svých konkurentů. Má-li taková nově založená společnost nadále prospěch z této výhody, může být povinna navrátit dotčené podpory. Tak je tomu zejména v případě, kdy tato společnost nabývá aktiv společnosti v likvidaci, aniž jako protiplnění zaplatí cenu odpovídající tržním podmínkám, nebo když je prokázáno, že důsledkem založení takové společnosti bylo obehnutí povinnosti vrátit uvedené podpory, což platí zejména v případě, kdy zaplacení ceny odpovídající tržním podmínkám nepostačuje k vyvážení konkurenční výhody spojené se získáním protiprávních podpor (rozsudky ze dne 11. prosince 2012, Komise v. Španělsko, C-610/10, EU:C:2012:781, body 104 až 107; ze dne 24. ledna 2013, Komise v. Španělsko, C-529/09, EU:C:2013:31, body 107 a 109, a ze dne 17. prosince 2015, SNCF v. Komise, T-242/12, EU:T:2015:1003, bod 234).

- 211 A konečně je třeba připomenout, že kritéria stanovená v judikatuře pro identifikaci skutečného příjemce podpory jsou objektivní a existence úmyslného prvku není nutná k prokázání toho, že povinnost navrácení byla převodem aktiv obejita (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, bod 146).
- 212 Z judikatury tudíž vyplývá, že i když skutečnost, že převodní cena není tržní cenou, může vést k rozšíření povinnosti navrácení, okolnost, že převodní cena je v souladu s tržními podmínkami, nemusí být na rozdíl od tvrzení žalobkyně dostačující k tomu, aby sama o sobě vyloučila existenci hospodářské kontinuity, a za určitých okolností nebrání rozšíření povinnosti navrácení, což bude způsobeno existencí obcházení, aniž by nutně muselo být záměrné.
- 213 Kromě toho je třeba upřesnit, že oznámení z roku 2007, na nějž žalobkyně odkazuje, bylo přijato až po vydání zejména rozsudků ze dne 13. září 2010, Řecko a další v. Komise (T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386), a ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise (T-123/09, EU:T:2012:164). V uvedeném oznámení tudíž Komise z podstaty věci nemohla zohlednit vývoj judikatury po roce 2007 a nelze jí vytýkat, že k němu přihlíží nyní.
- 214 A konečně, pokud jde o předmět převodu v projednávaném případě, je třeba upřesnit, že v napadeném rozhodnutí se sice někdy zmiňuje prodej aktiv NCHZ, není však zpochybňováno, že s výjimkou nemovitého majetku se prodej uskutečnil mezi společnostmi Via Chem Slovakia a žalobkyní týkal všech aktiv a práv spojených s chemickou výrobou (včetně strojního a výrobního zařízení a smluv), jakož i všech závazků souvisejících s chemickou výrobou (včetně všech pracovních smluv) (bod 135 napadeného rozhodnutí).
- 215 Analýzu Komise týkající se existence hospodářské kontinuity odůvodňující vztažení povinnosti navrácení státní podpory na žalobkyni je třeba přezkoumávat ve světle těchto úvah.

2. K prodejní ceně NCHZ

- 216 Žalobkyně tvrdí, že Komise nemohla rozšířit povinnost navrácení podpory za rámec NCHZ, jelikož aktiva entity v konkurzu byla prodána za tržní cenu.
- 217 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně.
- 218 V rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení Komise zpochybnila, že ceny zaplacené postupně společností Via Chem Slovakia a žalobkyní za aktiva NCHZ odpovídaly tržní ceně, a v napadeném rozhodnutí uvedla, že tyto pochybnosti má i nadále (body 136, 146 a 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu Komise zaprvé uvedla, že nabídkové řízení vedoucí k prodeji do rukou společnosti Via Chem Slovakia obsahovalo možnost přijmout závazky, skládající se ze zachování minimální úrovně výroby po dobu pěti let, minimální výše investic a pětiletého omezení možnosti prodat nebo převést aktiva NCHZ, což mohlo odradit potenciální kandidáty nebo mít negativní dopad na předložené nabídky (body 17 a 138 až 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a dále že uchazeči mohli koupit pouze veškerá aktiva za účelem dalšího provozování, což neumožnilo vyloučit hypotézu, že prodej různých oborů činnosti NCHZ mohl vést k vyšší celkové prodejní ceně (bod 145 napadeného rozhodnutí). Zadruhé uvedla, že prodej NCHZ společností Via Chem Slovakia žalobkyni spočíval v transakci mezi dvěma soukromými společnostmi mimo jakoukoli výzvu k předkládání nabídek (bod 146 napadeného rozhodnutí). Dospěla tedy k závěru, že „se zdá pravděpodobné, že majetek NCHZ nebyl prodán způsobem, kterým by se zabezpečilo maximalizování [příjmů] za převedený podnik“ (bod 147 napadeného rozhodnutí).

a) K důkaznímu břemenu

- 219 Žalobkyně tvrdí, že důkazní břemeno, pokud jde o hospodářskou výhodu nabyvatele aktiv příjemce podpory, nese Komise a že nepostačuje, že vyjádří pochybností. Nepředložila přitom žádné důkazy o tom, že by prodejní cena byla skutečně nižší než cena tržní.
- 220 Komise tvrzení žalobkyně zpochybňuje.
- 221 Je třeba uvést, že pokud v souladu s judikaturou jeden prvek mezi těmi, které je třeba vzít v úvahu pro posouzení existence hospodářské kontinuity, není sám o sobě dostačující k tomu, aby bylo vyloučeno vztahování povinnosti navrácení na jiný podnik, než je původní příjemce dotčené podpory, jako je například prodejní cena odpovídající ceně tržní, nemusí Komise nutně prokázat neexistenci takové prodejní ceny, aby dospěla k závěru, že existuje hospodářská kontinuita, a neexistence záruky takové prodejní ceny lze vzít v úvahu při celkovém hodnocení jednotlivých prvků zkoumaných Komisí.

b) K prodeji do rukou společnosti Via Chem Slovakia

1) K údajnému předpokladu prodeje za tržní cenu v případě, že probíhá v rámci konkurzního řízení pod dohledem soudu

- 222 Jelikož podle žalobkyně byl prodej realizován v rámci konkurzního řízení pod dohledem konkurzního soudu, který je povinen jednat v zájmu věřitelů společnosti, která je v platební neschopnosti, předpokládá se, že aktiva byla prodána za nejvyšší možnou cenu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Německo v. Komise, C-277/00, EU:C:2004:238, body 93 a 94).
- 223 Podle Komise neexistuje žádný předpoklad, že by k prodejem v rámci konkurzního řízení docházelo za tržní cenu.
- 224 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Německo v. Komise (C-277/00, EU:C:2004:238, body 92 a 93), Komise nezpochybnila tvrzení, že se prodej uskutečnil za tržní cenu, a nekonstatovala, že by podmínky spojené s prodejem měly za následek snížení prodejní ceny. Žalobkyně proto provedla extenzivní výklad uvedeného rozsudku.
- 225 Kromě toho skutečnost, že prodej probíhá pod dohledem soudu, je zárukou toho, že budou dodržena stanovená pravidla a že konkurzní soud bude dbát na to, aby byli věřitelé co možná nejvíce spokojeni. V projednávaném případě však Komise měla ověřit, zda podmínky prodeje do rukou společnosti Via Chem Slovakia mohly zajistit zaplacení tržní ceny, a přezkoumat způsob, jakým k tomuto prodeji došlo.

2) K údajné záruce nejvyšší možné prodejní ceny díky prodeji v rámci otevřeného, transparentního a bezpodmínečného nabídkového řízení

- 226 Pokud jde o prodej NCHZ společnosti Via Chem Slovakia, podle žalobkyně byl prodejce z právního hlediska povinen získat co nejvyšší prodejní cenu. Jelikož nabídkové řízení zahájené správcem v souladu s požadavky stanovenými soudem v Trenčíně (soud v Trenčíně) bylo otevřené, transparentní a bezpodmínečné, zajistilo, že aktiva NCHZ byla prodána za nejvyšší možnou cenu dosažitelnou na trhu. Podotýká, že Komise nezpochybnuje transparentnost druhé výzvy k podávání nabídek, ale že její pochybnosti se týkaly možnosti přijmout závazky (body 137 až 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a nemožnosti koupit aktiva jednotlivě namísto jejich koupě jako celku. Zpochybňuje posouzení Komise v tomto ohledu.

- 227 Zprvė v bodech 17 a 137 odůvodnėnı napadenėho rozhodnutı Komise konstatovala, Źe podle vızy k pıedkládání nabıdek z roku 2011 mohli potenciální uchazeči pıedložit svou nabıdku se „závazky nabyvatele“, nebo bez nich (dále jen „nabıdka se závazky“ a „nabıdka bez závazků“). Podotkla, Źe bylo stanoveno, Źe kdyŹ bude nejvyšší nabıdka od uchazeče, který se rozhodl nepřevzıt závazky, uchazeč s nejvyšší nabıdkou mezi uchazeči, kteří pıedložili nabıdku se závazky, bude mít možnost prvne uvedenou nejvyšší nabıdku dorovnat.
- 228 Komise se domnívala, Źe tato možnost pro jednoho uchazeče, aby zvýšil svou nabıdku po pıedložení všech nabıdek, mohla odradit potenciální účastníky a mít negativní vliv na nabıdky, které byly pıedloženy. Vysvětlila, Źe nabıdka účastníka nabızející závazky bude potenciálně nižší, neŹ kdyby podmínky vızy k pıedkládání nabıdek z roku 2011 takovou možnost dorovnání nestanovovaly. Měla za to, Źe tato podmínka mohla odradit uchazeče, kteří si nepřáli pıedložit nabıdku se závazky, protože věděli, Źe i kdyby jejich nabıdka byla nejvyšší, mohla být odmítnuta. Dospěla k závěru, Źe možnost pıedložení nabıdky se závazky mohla ovlivnit nabıdnutou cenu (body 138 až 140 a 143 odůvodnėnı napadenėho rozhodnutı).
- 229 Úvodem je třeba odmítnout argument Źalobkyně, Źe možnost pıijmout závazky ve skutečnosti neměla Źádný vliv na prodejní cenu, jelikoŹ jí Źádný uchazeč nevyužil. Je totiž zaloŹen na skutkovém zjištění učiněném *a posteriori*. A dále takový argument není relevantní pro účely zkoumání, zda podmínky stanovené samotnou vızvou k pıedkládání nabıdek umožňovaly zaručit nejvyšší možnou cenu.
- 230 Je třeba uvést, Źe Komise v bodě 141 odůvodnėnı napadenėho rozhodnutı tvrdila, Źe podmínky vızy k podávání nabıdek z roku 2011 upřednostňovaly uchazeče ochotné souhlasit se závazky, což by mohlo pıedstavovat náznak, Źe cena nabıdnutá v nabıdce bez závazků by mohla být vyšší neŹ cena nabıdnutá vítězným uchazečem. Je však třeba poznamenat, Źe aby mohla být nabıdka se závazky vybrána, musela být v kaŹdém pıípadě cena v ní navrhovaná pıehodnocena a zvýšena na úroveň ceny nabızené v nabıdce bez závazků.
- 231 Je však pravda, Źe jak Komise uvedla v bodě 139 odůvodnėnı napadenėho rozhodnutı, jedním z prvků, kterým se zabezpečuje dosažení nejvyšší ceny v nabıdkovém řízení, je nejistota, pokud jde o ceny nabıdnuté ostatními uchazeči. Nabıdkové řízení, které by některým uchazečům umožňovalo změnit nabızenou cenu, pıitom s sebou nese riziko, Źe ti, kdo mohou změnit svou nabıdku, budou mít tendenci nenavrhnout nejvyšší cenu, kterou jsou ochotni za prodáváný podnik nabıdnout, ale počkají, zda bude nutné nabıdku zvýšit, a dále Źe ti, kdo nabıdku změnit nemohou, budou mít tendenci rovněŹ nabıdnout cenu nižší, neŹ na jakou oceňují prodáváný podnik, nebo se dokonce rozhodnou, Źe nabıdku nepıedloží, a to s ohledem na to, Źe budou moci být v kaŹdém pıípadě upozaděni uchazečem, který je ochoten závazky pıijmout.
- 232 Nelze tudıž vyloučit, Źe podmínky stanovené vızvou k podávání nabıdek z roku 2011, uvádějící možnosti změnit navrhovanou cenu, mohly mít dopad na prodejní cenu v tom smyslu, Źe nebyla nejvyšší možná.
- 233 Zadruhé měla Komise v napadeném rozhodnutı za to, Źe skutečnost, Źe prodej byl organizován jako prodej fungujícího podniku, to znamená všech jeho aktiv, vylučovala možnost maximalizovat konečnou cenu pıostřednictvím nabıdkových řízení týkajících se jednotlivých oblastı činností NCHZ, čímŹ by se zároveň odstranily nebo alespoň omezily možné obtıže vyplývající z pııpadného ukončení činnosti uvedené společnosti. Konstatovala, Źe v dokumentech pıedloŹených slovenskými orgány je uvedeno, Źe existovali potenciální uchazeči, kteří měli zájem získat jen některé části NCHZ. Podle ní tedy nebylo možné vyloučit, Źe by prodej jednotlivých oblastı činnosti NCHZ vedl k dosažení vyšší celkové prodejní ceny (bod 145 napadenėho rozhodnutı).

- 234 Žalobkyně tvrdí, že není důležité určit, zda by prodej jednotlivých aktiv umožnil získat vyšší prodejní cenu, ale to, zda nabyvatel zaplatil za aktiva tržní cenu, a jedinou otázkou, kterou je třeba zodpovědět, je to, zda kupující získal hospodářskou výhodu. Podle žalobkyně měla Komise navíc předložit důkazy o tom, že by bylo možné dosáhnout lepšího výsledku prodejem jednotlivých aktiv.
- 235 Komise tento argument zpochybňuje, když tvrdí, že pokud bylo možné získat vyšší cenu odděleným prodejem aktiv, avšak bylo rozhodnuto, že se uskuteční prodej celé společnosti jako fungujícího podniku, aby bylo zaručeno pokračování hospodářské činnosti NCHZ, a nikoliv aby byl maximalizován výnos z prodeje, je zřejmé, že k prodeji nedošlo za tržní cenu, tj. nejvyšší cenu, kterou bylo možné na trhu získat.
- 236 Je třeba uvést, že přinejmenším jeden uchazeč projevil zájem získat jen některé části (bod 145 napadeného rozhodnutí) a že soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) požádal správce o vyhodnocení této dodatečné nabídky. Je však třeba konstatovat, že Komise v odpovědi na otázku Tribunálu uvedla, aniž to žalobkyně rozporovala, že výzvy k podávání nabídek z roku 2011 zakazovala oddělený prodej aktiv.
- 237 Je třeba mít za to, že zohledněna by měla být cena podniku nabízeného k prodeji. Nelze přitom předpokládat, že nabídka k jeho prodeji pouze jako celku, tj. jedinému kupujícímu, umožnila dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, kterou bylo možné na trhu získat. I kdyby totiž bylo sledovaným cílem pokračování činnosti NCHZ, neznamenalo by to zákaz odděleného prodeje aktiv.
- 238 Na jedné straně by činnost prodaného podniku mohla zjevně pokračovat i přesto, že by vlastnictví jednotlivých aktiv bylo rozděleno mezi několik entit. Následný prodej žalobkyni totiž prokázal, že určitá společnost mohla mít zájem o koupi části aktiv, zatímco zbytek by si pronajala, čímž by mohla disponovat všemi těmito aktivy.
- 239 Na druhé straně, jak uvedly Komise a vedlejší účastnice na jednání, nabídnutí možnosti odděleného prodeje aktiv by neznamenalo, že k takovému prodeji dojde, zejména v případě, že by byl finančně méně výhodný.
- 240 Taková možnost prodeje, která neomezuje předmět převodu na celou hospodářskou jednotku, by však umožnila neomezovat volbu případných nabyvatelů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise, T-123/09, EU:T:2012:164, bod 158) a smět předpokládat, s výhradou, že by ostatní podmínky výzvy k podávání nabídek z roku 2011 byly jiné (viz bod 232 výše), že k prodeji podniku došlo za nejvyšší cenu.
- 241 Pro úplnost je třeba uvést, že žalobkyně tvrdí, že pokud jsou, tak jako v projednávaném případě, aktiva prodána třetí osobě v rámci nabídkového řízení, které je součástí konkurzního řízení, je ekonomická motivace jednotlivých stran zřejmá a motivací kupujícího je uskutečnit transakci, která by podle jeho názoru dávala naději na dosažení zisku. Je přitom třeba konstatovat, že jelikož Via Chem Slovakia NCHZ neprovozovala, ale po její koupi ji dále prodala, úvahy žalobkyně uplatněné na první prodej by znamenaly, že Via Chem Slovakia nabídla a zaplatila cenu nižší než tržní.
- 242 Zatřetí žalobkyně sice tvrdí, že obě nabídková řízení potvrzují, že cena zaplacená společností Via Chem Slovakia odpovídala tržním podmínkám, je však třeba uvést, že jak uvedla Komise v bodě 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí, výzva k podávání nabídek z roku 2010 vedla k nabídce pouze jednoho uchazeče, kterou správce odmítl, neboť se domníval, že by mohl získat lepší nabídku.
- 243 Kromě toho, jelikož oba uchazeči v posledním stádiu nabídkového řízení z roku 2011 podali nabídky blízké se první nabídce (bod 16 napadeného rozhodnutí), žalobkyně z toho vyvozuje závěr, že se jedná o důkaz, že šlo o tržní cenu. Tento argument však musí být odmítnut, protože jedním z obou uchazečů byla společnost, jejíž nabídka byla v nabídkovém řízení z roku 2010 odmítnuta, a dále rovněž z důvodů uvedených v bodech 232 a 240 výše.

- 244 Začtvrté Komise v reakci na argument žalobkyně tvrdí, že „analýza *ex post*“ ceny nabídnuté společností Via Chem Slovakia, kterou provedl správce, neprokázala, že takto získaná cena byla skutečně tržní cenou. Tato analýza zkoumala, zda v dané fázi byl prodej do rukou společnosti Via Chem Slovakia nejlepším řešením.
- 245 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise v odpovědi na otázku Tribunálu na jednání uvedla, že tuto analýzu kvalifikovala jako „*ex post*“, protože byla provedena až po obdržení nabídek v rámci nabídkového řízení z roku 2011. Z této analýzy, předané Komisi v rámci organizačních procesních opatření, vyplývá, že se týkala toho, zda v dané fázi byl prodej do rukou společnosti Via Chem Slovakia nejlepším řešením. Plyne z ní rovněž to, že správce se nedomníval, že cena nabídnutá společností Via Chem Slovakia byla bez jakýchkoliv pochybností tržní cenou, ale že uvedl, že je třeba NCHZ prodat, protože odklad prodeje by přinesl další negativní dopady na tuto společnost, zejména pokud by její činnost byla i nadále vykonávána v rámci konkurzu.
- 246 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba mít za to, že v rozporu s tvrzeními žalobkyně podmínky výzvy k podávání nabídek z roku 2011 neumožňovaly předpokládat, že cílem prodeje bylo dosáhnout maximálního výnosu, a Komise měla správně za to, že neexistuje žádná záruka, že cena, kterou zaplatila Via Chem Slovakia, byla tržní cenou podniku NCHZ.

c) K prodeji společností Via Chem Slovakia žalobkyni

- 247 Žalobkyně tvrdí, že bez ohledu na to, že podmínky prodeje mezi společností Via Chem Slovakia a jí samotnou nejsou relevantní, protože se první prodej uskutečnil za tržní cenu, je třeba mít za to, že prodejní cena sjednaná mezi soukromými subjekty v tržním hospodářství se považuje za cenu, která je v souladu s tržními podmínkami, a to i bez výzvy k podávání nabídek.
- 248 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že v případě prodeje společností Via Chem Slovakia žalobkyni se jednalo o transakci mezi dvěma soukromými společnostmi, při níž nedošlo k žádné výzvě k podávání nabídek. Uvedla, že uvedené společnosti si jednoduše sjednaly cenu a jiná entita neměla možnost nabídnout lepší cenu. Dospěla k závěru, že pochybnosti, zda cena, kterou uhradila Via Chem Slovakia, odpovídá tržní ceně, se proto týkají i ceny zaplacené žalobkyní (bod 146 napadeného rozhodnutí).
- 249 Je třeba odmítnout odkaz žalobkyně na rozhodovací praxi, jelikož rozhodovací praxe Komise v jiných věcech nemůže mít vliv na platnost napadeného rozhodnutí, kterou lze posoudit pouze s ohledem na objektivní ustanovení Smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2010, *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, EU:C:2010:291, bod 21, a ze dne 17. prosince 2015, *SNCF v. Komise*, T-242/12, EU:T:2015:1003, bod 121).
- 250 Kromě toho je pravda, že jak měla Komise za to v napadeném rozhodnutí, skutečnost, že si nemohly nabídky konkurovat, nepřináší jistotu, zda daná cena odpovídala ceně tržní, nebo byla nižší.

d) Závěry

- 251 S ohledem na všechny předchozí úvahy, je třeba dojít k závěru, že jak měla Komise v podstatě za to v bodech 144 až 146 a 168 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze mít za jisté, že oba po sobě následující prodeje byly uskutečněny za tržní cenu.

3. K rozsahu transakce

- 252 Podle žalobkyně je jediným kritériem, které nehovoří proti existenci obcházení, rozsah transakce. Tvrdí, že i když by oddělený prodej aktiv NCHZ mohl sám o sobě vyloučit existenci hospodářské kontinuity, pouhá skutečnost, že aktiva NCHZ byla prodána na základě zásady pokračující činnosti přecházející z NCHZ na společnost Via Chem Slovakia, nepostačuje ke konstatování existence hospodářské kontinuity. Mimoto, pokud jde o prodej určitých aktiv společností Via Chem Slovakia žalobkyni, vzhledem k tomu, že bylo převedeno pouze 60 % činnosti NCHZ, je dokonce možné tvrdit, že rozsah převodu nebyl dostatečný ke splnění tohoto kritéria, takže hospodářská kontinuita může být odmítnuta již pouze na tomto základě.
- 253 Komise, podporovaná vedlejší účastníci řízení, argumentaci žalobkyně zpochybňuje. Má za to, že rozsah transakce je obzvláště důležitým kritériem, a uvádí, že žalobkyně nezpochybňuje argumenty rozvinuté v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí, nýbrž se snaží snížit význam tohoto aspektu, aniž by její stanovisko mohla podepřít judikatura.
- 254 V napadeném rozhodnutí Komise zaprvé uvedla, že čím větší je část původního podniku, která se převádí na novou entitu, tím větší je pravděpodobnost, že hospodářská činnost související s těmito aktivy i nadále těží z výhod neslučitelné podpory (bod 149 napadeného rozhodnutí).
- 255 Zadruhé Komise podotkla, že předmětem prodeje do rukou společnosti Via Chem Slovakia byla veškerá činnost NCHZ jako fungujícího podniku (body 150 a 151 odůvodnění napadeného rozhodnutí). A dále podotkla, že pokud jde o prodej žalobkyni, rozsah činnosti podniku, který žalobkyně získala, zůstal stejný jako doposud, a že do žalobkyně bylo převedeno více než 95 % zaměstnanců NCHZ (bod 152 napadeného rozhodnutí). Rovněž uvedla, že s výjimkou nemovitého majetku žalobkyně převzala veškerá aktiva a všechna práva a povinnosti související s převádným podnikem (body 153 a 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise skutečnost, že část těchto aktiv se používá na základě smlouvy o pronájmu místo přímého vlastnictví, nic nemění na skutečnosti, že žalobkyně „prostě“ pokračuje v hospodářských činnostech NCHZ ve stejném rozsahu jako před transakcí (bod 156 napadeného rozhodnutí). Navíc Komise podotkla, že žalobkyně si ponechala i stávající vedení NCHZ (bod 156 napadeného rozhodnutí), poté, co v době získání dané společnosti veřejně oznámila v tisku, že neplánuje žádné podstatné změny ve vztahu k pracovníkům nebo výrobě a že ponechá stávající vedení (bod 155 napadeného rozhodnutí). Podle Komise tak žalobkyně pokračovala v činnostech NCHZ bez jakýchkoli podstatných změn v obchodní, personální nebo výrobní politice (bod 158 napadeného rozhodnutí).
- 256 Je třeba uvést, že k prokázání toho, že rozsah transakce je ve skutečnosti negativním kritériem, které samo o sobě může vyloučit, není-li splněno, možnost, že se dotčená transakce snaží obejít rozhodnutí o navrácení, žalobkyně tvrdí, že tento závěr vyplývá z judikatury, a uvádí v tomto ohledu bod 67 stanoviska generálního advokáta A. Tizzana ve věci Německo v. Komise (C-277/00, EU:C:2003:354). Daný bod přitom opakuje argument Komise a v rozporu s jejími tvrzeními neodkazuje na žádný další odkaz. Z judikatury navíc vyplývá, že je možné zohlednit různé prvky, mezi nimi „předmět převodu (aktiva a pasiva, zachování pracovní síly, seskupená aktiva)“ (viz bod 208 výše), nevyplývá však z ní to, že by hospodářská kontinuita musela být vyloučena v případě malého rozsahu transakce.
- 257 Kromě toho je třeba konstatovat, že jak tvrdí Komise, žalobkyně neuplatňuje žádný argument, který by zpochybňoval posouzení uvedená v napadeném rozhodnutí, pokud jde o rozsah obou po sobě jdoucích prodejních transakcí, s výjimkou argumentu, že na žalobkyni bylo převedeno pouze 60 % činnosti. Komise však na tento argument reagovala v bodě 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobkyně nepředkládá žádný argument, kterým by vyvracela úvahy, že si od společnosti Via Chem Slovakia pronajímá nemovitosti (pozemky a budovy), které nezískala a které jsou nezbytné pro chemickou výrobu. Mimoto neuplatňuje žádné argumenty, které by zpochybňovaly ostatní úvahy Komise, podle nichž žalobkyně pokračovala v činnostech NCHZ bez jakékoli zásadní změny obchodní, personální nebo výrobní politiky (viz bod 255 výše).

258 Úvahy Komise v napadeném rozhodnutí se přitom nejeví být stiženy pochybením a umožňují mít za to, že v projednávaném případě rozsah transakce ve smyslu předmětu převodu hovoří ve prospěch existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní. Skutečnost, že žalobkyně nenabyla nemovitosti nezbytné pro chemickou výrobu, tvořené pozemky a budovami, ale si je pronajala, nemůže tento závěr vyvrátit, neboť tato využívá všechny prvky umožňující pokračování činnosti NCHZ.

4. K hospodářské logice operace

259 Žalobkyně s odkazem na bod 33 oznámení z roku 2007 tvrdí, že kritérium hospodářské logiky transakce není určeno k tomu, aby zajistilo, že kupující využije aktiva jiným způsobem než prodávající, ale má určit, zda transakci odůvodňuje jiný hospodářský důvod, než je obcházení rozhodnutí o navrácení. Toto kritérium by nemělo být použito nad rámec této známky obcházení a je zvláště užitečné v souvislosti s transakcemi uvnitř skupiny. Pokud jsou, tak jako v projednávaném případě, aktiva prodána třetí osobě v rámci nabídkového řízení, které je součástí konkurzního řízení, je ekonomická motivace jednotlivých stran zřejmá. Proávající, v projednávaném případě správce konkurzní podstaty, potřebuje získat finanční prostředky, aby mohl splácet dluhy společnosti v konkurzu, a aby se mu to podařilo, prodává, tak jako v projednávaném případě, aktiva dle zásady kontinuity činnosti za účelem splacení pohledávek věřitelů, pokud má tento prodej vést k vyššímu příjmu než prodej jednotlivých aktiv. Kupující by chtěl uskutečnit transakci, která by podle jeho názoru dávala naději na dosažení zisku. Každopádně tvrzení Komise, podle něhož nabytí aktiv NCHZ není v souladu s ostatními činnostmi žalobkyně (bod 166 napadeného rozhodnutí), je „ekonomicky absurdní“.

260 Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí není v tomto ohledu stiženo žádným pochybením. Tvrdí, že žalobkyně neuvádí žádnou judikaturu, která by měla podepřít její výklad kritéria hospodářské logiky transakce, a zdá se, že přehlíží skutečnost, že v judikatuře je uvedeno jako jeden z prvků, který lze vzít v úvahu pro prokázání hospodářské kontinuity mezi příjemcem státní podpory a nabyvatelem aktiv tohoto příjemce, a nikoli k prokázání případného obcházení příkazu k navrácení podpory.

261 V napadeném rozhodnutí Komise podotkla, že cílem hospodářské logiky transakce je ověřit, zda nabyvatel využívá získaná aktiva stejným způsobem jako prodávající, nebo naopak integruje tato aktiva do vlastní obchodní strategie a realizuje tak synergie, které odůvodňují jeho zájem získat uvedená aktiva (bod 164 napadeného rozhodnutí). Uvedla, že žalobkyně získala celou chemickou divizi NCHZ, tj. hlavní část činnosti uvedené společnosti, jako fungující podnik spolu s více než 95 % zaměstnanců a souvisejícími právy a povinnostmi, a že portfolio výrobků a rozsah činností žalobkyně jsou shodné s portfoliem a rozsahem činností NCHZ (bod 165 napadeného rozhodnutí). Mimoto upřesnila, že žalobkyně oznámila v tisku, že neplánuje žádné podstatné změny ve způsobu fungování NCHZ a v rozsahu jejích činností. I když je podle Komise žalobkyně součástí větší skupiny společností, neexistují zjevně podstatné synergické účinky s ostatními členy skupiny (bod 166 napadeného rozhodnutí). Dospěla k závěru, že nedošlo k žádné změně obchodní strategie a že žalobkyně využívá aktiva stejným způsobem jako prodávající (bod 167 napadeného rozhodnutí).

262 Nejprve je třeba připomenout, že existence prvku úmyslu není nutná k prokázání toho, že povinnost navrácení byla převodem aktiv obejita (viz bod 211 výše). Na rozdíl od tvrzení žalobkyně tudíž kritérium hospodářské logiky transakce, které je jedním z prvků uváděných v judikatuře (viz bod 208 výše), nemá nutně a pouze za cíl prokázat, zda dotčenou transakci neodůvodňuje jiný hospodářský důvod, než takové obejití.

- 263 Dále je třeba uvést, že nelze říci, jak tvrdí žalobkyně, že hospodářskou logikou, na níž stojí prodej aktiv NCHZ dle zásady kontinuity činnosti uvedené společnosti, bylo zjevně získání maximálního výnosu za účelem splacení pohledávek věřitelů. Jak totiž bylo uvedeno, nabídkové řízení, které vedlo k prodeji do rukou společnosti Via Chem Slovakia, nebylo ve skutečnosti organizováno tak, aby byl zaručen prodej za nejvyšší možnou cenu (viz bod 246 výše).
- 264 A konečně, pokud jde o prodej žalobkyni, Komise uznala, že někteří členové skupiny společností, k níž žalobkyně patří, jsou rovněž aktivní v chemickém průmyslu, ale uvedla, že oblasti jejich činnosti jsou odlišné. Žalobkyně přitom toto posouzení absence synergie zpochybňuje pouze nepodloženými tvrzeními. V každém případě Komisi uplatňovaná a nezpochybňovaná skutečnost, že žalobkyně prostě využívá aktiva stejným způsobem jako NCHZ bez jakékoli změny obchodní strategie, vede k závěru, že hospodářskou logikou prodeje žalobkyni bylo v jejím případě pokračování v činnostech dosud vykonávaných NCHZ.
- 265 Komise tudíž mohla, aniž by se dopustila pochybení, dospět k závěru, že hospodářská logika transakce představuje náznak hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní.

5. K ostatním prvkům zkoumaným Komisí

a) K záměru vyhnout se rozhodnutí o navrácení podpory

- 266 Žalobkyně uvádí, že v bodě 131 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise i přesto, že konstatovala, že i když nemá žádné přímé důkazy o tom, že cílem operace bylo vyhnout se účinkům případného rozhodnutí o navrácení podpory, nicméně rovněž prohlásila, že slovenské orgány si byly dobře vědomy, že zahájila předběžné vyšetřování na základě stížnosti podané dne 17. října 2011, a byly seznámeny s existencí pokuty ve výši 19,6 milionu eur uložené NCHZ za kartelovou dohodu rozhodnutím ze dne 22. července 2009. Podle žalobkyně Komise chybně „naznačovala“, že tyto dva aspekty nepřímo prokazují záměr vyhnout se navrácení podpory. V replice žalobkyně uvádí, že bere na vědomí, že Komise připouští, že projednávaný případ se netýká obcházení.
- 267 Komise, podporovaná vedlejší účastníci řízení, tvrdí, že došla k závěru o existenci hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní, která mohla existovat nezávisle na existenci přesného záměru obejít rozhodnutí o navrácení, a že nikdy netvrdila, že se projednávaná věc týká obcházení (bod 131 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 268 Je třeba konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí nedospěla k závěru o existenci hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní zejména na základě záměru obejít povinnost vrátit podporu, uloženou uvedeným rozhodnutím. Argument žalobkyně je tudíž irelevantní.

b) K vazbám mezi původním a novým majitelem NCHZ

- 269 Podle žalobkyně byla aktiva prodána třetím osobám bez jakékoli vazby na NCHZ nebo jeho akcionáře, což Komise v napadeném rozhodnutí v podstatě připustila. Taková vazba neexistovala ani mezi společnostmi NCHZ a Via Chem Slovakia. V replice tvrdí, že Komise nepředkládá žádné právní nebo ekonomické argumenty, které by vysvětlovaly, proč by toto kritérium mělo sloužit pouze k prokázání existence hospodářské kontinuity, ale nikoliv k jejímu vyloučení. Toto kritérium ve skutečnosti umožňuje určit, zda se prodej uskutečnil, či neuskutečnil za účelem obejít rozhodnutí o navrácení.
- 270 Komise, podporovaná vedlejší účastníci řízení, podotýká, že tento prvek byl zohledněn za účelem posouzení hospodářské kontinuity, ale tvrdí, že ze skutečnosti, že totožnost majitelů není známa, nelze vyvodit žádný konkrétní závěr, tím spíše, že napadené rozhodnutí se netýká záměru obejít příkaz

k navrácení. V duplice s odkazem na rozsudek ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise (T-123/09, EU:T:2012:164, bod 156), zpochybňuje argument žalobkyně, že v případě neznalosti totožnosti vlastníků nelze prokázat žádné obcházení a tudíž ani žádnou hospodářskou kontinuitu.

- 271 V napadeném rozhodnutí Komise uvedla, že „předpoklád[ala], že neexistují žádná propojení mezi původními a novými vlastníky [...] NCHZ převedeného na [žalobkyni], protože nem[ěla] k dispozici žádný důkaz o opaku“ (bod 162 napadeného rozhodnutí).
- 272 Je třeba uvést, že mezi relevantní prvky uváděné v judikatuře patří totožnost akcionářů nebo majitelů nástupnického a původního podniku (viz bod 208 výše). Jak vyplývá z bodů 159 až 162 a 168 až 170 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise sice tento prvek zkoumala, ale správně nedošla k závěru, že by představoval známku existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní. Měla však v rámci celkového posouzení různých zkoumaných prvků, rovněž správně, za to, že neexistence vazby mezi původními a novými vlastníky NCHZ existenci takové hospodářské kontinuity nevylučuje.
- 273 Kromě toho, co se týče argumentu žalobkyně, že tento prvek umožňuje určit, zda se prodej uskutečnil, či neuskutečnil za účelem obejítí rozhodnutí o navrácení, ten musí být odmítnut jako irrelevantní z téhož důvodu, jaký byl uveden v bodě 268 výše.

c) K okamžiku prodeje

- 274 Podle žalobkyně věřitelé, správce a soud v Trenčíně (soud v Trenčíně) ještě před jakýmkoliv šetřením státní podpory rozhodli o prodeji aktiv v souladu se zásadou kontinuity činnosti NCHZ prostřednictvím nabídkového řízení. Mimoto Komise netvrdí, že správce, soud v Trenčíně (soud v Trenčíně), NCHZ, Via Chem Slovakia nebo žalobkyně v době prodeje nebo prodejů věděli o řízení, které zahájila. Přitom znalost rizika představovaného rozhodnutím o navrácení státní podpory je nezbytnou podmínkou existence obcházení. S ohledem na formulaci bodu 168 odůvodnění napadeného rozhodnutí by se mělo mít za to, že Komise nechtěla založit svůj závěr na okamžiku prodeje. Implicitně připustila, že v projednávaném případě tento prvek hovoří proti existenci obcházení.
- 275 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, podotýká, že existenci hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní nekonstatovala na základě tohoto prvku, ale že bod 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouhou zmínku o této skutečnosti. Mimoto tvrdí, že se nesnažila prokázat úmysl obejít příkaz k navrácení. V duplice tvrdí, že teze žalobkyně, že povinnost navrácení podpory nelze nikdy vztáhnout na neinformovaného kupujícího, a to navzdory objektivní existenci hospodářské kontinuity, nemá žádnou podporu v judikatuře, a ta neumožňuje podepřít ani myšlenku, že hospodářskou kontinuitu nelze prokázat, pokud k převodu aktiv došlo před zahájením formálního vyšetřovacího řízení.
- 276 V bodě 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumala kritérium okamžiku prodeje. Podotkla, že „prodej se uskutečnil poté, co [...] zahájila předběžné vyšetřování stížnosti a jeho výsledky zaslala Slovenské republice k vyjádření“, a že uvedený stát „přinejmenším věděl[...] o tom, že předmětná opatření mohou představovat neoprávněnou a neslučitelnou podporu, kterou bude nutno vymoci“.
- 277 Je třeba konstatovat, že mezi relevantní prvky uváděné v judikatuře patří „okamžik, kdy k převodu došlo (po zahájení vyšetřování, zahájení řízení nebo konečném rozhodnutí)“ (viz bod 208 výše). Komise tak sice zkoumala tento prvek v bodě 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak neuvedla ho v bodech 168 až 170 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obsahují její závěry ohledně existence hospodářské kontinuity, jako projev takové kontinuity v projednávaném případě.

- 278 Kromě toho na rozdíl od tvrzení žalobkyně z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by Komise nepřímou připustila, že okamžik, kdy došlo k prodeji, hovoří proti existenci obejití. Komise totiž pouze uvedla, že i když nemá přímý důkaz, že záměrem transakce bylo vyhnout se účinkům případného rozhodnutí o navrácení, „slovenským orgánům bylo jasné, že [...] vede předběžné vyšetřování stížnosti proti NCHZ od 17. října 2011 [(bod 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí)] a že existoval nárok na uhrazení pokuty za kartel ve výši 19,6 milionu [milionů] [eur] uložené NCHZ rozhodnutím z 22. července 2009 [(bod 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí)]“ (bod 131 napadeného rozhodnutí).
- 279 Mimoto je třeba konstatovat, že argumentem, že informovanost o rozhodnutí o navrácení státní podpory, nebo přinejmenším o riziku takového rozhodnutí, je nezbytnou podmínkou existence obejití navrácení, žalobkyně odkazuje na realizaci prodeje za účelem zabránění navrácení státní podpory. Tento argument přitom musí být odmítnut jako irelevantní z téhož důvodu, jaký je uveden v bodě 268.
- 280 Pro úplnost je třeba upřesnit, že jak tvrdí žalobkyně, rozhodnutí o prodeji NCHZ na základě zásady kontinuity činnosti bylo přijato před jakýmkoliv náznakem toho, že Komise šetří možnou státní podporu. I když by byl vzat v úvahu okamžik výzvy k podávání nabídek z roku 2010 nebo po jejím neúspěchu okamžik vydání exekučního příkazu soudem v Trenčíně (soud v Trenčíně), ukládajícího správci uskutečnit prodej v červnu 2011, je třeba konstatovat, že Komise v té době ještě stížnost vedlejší účastnice neobdržela. Mimoto skutečnost, že smlouva o budoucí kupní smlouvě byla se společností Via Chem Slovakia nakonec uzavřena dne 16. ledna 2012, tedy v den, kdy Komise zaslala slovenské vládě slovenské jazykové znění stížnosti, které jí bylo v jiném jazyce předáno již 17. října 2011. Naproti tomu je třeba podotknout, že v okamžiku prodeje NCHZ žalobkyni v srpnu 2012 byla již existence stížnosti známa a probíhal přezkum před zahájením formálního vyšetřovacího řízení. Žalobkyně sama uvádí, že správce získal první náznak předběžného šetření státní podpory ze strany Komise v dopise ze dne 2. dubna 2012, který mu byl doručen dne 10. dubna 2012. Proto při druhém prodeji o tom měly Via Chem Slovakia a žalobkyně vědět, jelikož pokud jde o posledně uvedenou, je třeba v rozporu s jejími tvrzeními na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu uvést, že se očekává, že se každý svědomitý hospodářský subjekt plně informuje o hospodářské situaci entity, jejíž nákup zvažuje.

6. K celkovému posouzení existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní ze strany Komise

- 281 V napadeném rozhodnutí založila Komise svůj závěr o existenci hospodářské kontinuity na skutečnosti, že ceny zaplacené při obou po sobě následujících prodejkách nepředstavovaly pravděpodobně tržní cenu, jakož i na rozsahu transakce ve smyslu předmětu převodu, a hospodářské logice transakce (body 168 a 169 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 282 Z analýzy napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise tím, že měla za to, že zaprvé rozsah transakce (předmět převodu) i jeho hospodářská logika mohou představovat známku existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní (viz body 254 až 258 a 261 až 265 výše) a zadruhé nelze mít za jisté, že oba po sobě následující prodeje byly uskutečněny za tržní cenu (viz bod 251 výše), se nedopustila pochybení.
- 283 V této souvislosti a s ohledem na to, že zaprvé podle judikatury i za předpokladu, že by převodní cena byla v souladu s tržní cenou, představovala by pouze jeden z prvků analýzy existence případné hospodářské kontinuity, a zadruhé zaplacení ceny odpovídající tržním podmínkám nepostačuje k vyvážení konkurenční výhody spojené se získáním protiprávních podpor, je třeba mít za to, že vzhledem k okolnostem projednávaného případu byla Komise oprávněna dospět k závěru, že povinnost navrácení musí být vztažena i na žalobkyni, nezávisle na případném konstatování záměrného obejití.

284 Čtvrtý žalobní důvod musí být proto zamítnut.

G. K pátému žalobnímu důvodu, uplatněnému podpůrně, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999 v důsledku neomezení rozšíření povinnosti navrácení údajně státní podpory na žalobkyni na 60 % výše uvedené podpory

285 Žalobkyně podpůrně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo protiprávností, jelikož Komise neomezila povinnost navrácení na 60 % výše státní podpory, která byla údajně NCHZ poskytnuta. Tvrdí, že nemohla být příjemcem celé výše uvedené částky, jelikož od společnosti Via Chem Slovakia odkoupila pouze 60 % aktiv NCHZ a ani nepřímou netěží z části, která zůstala ve vlastnictví společnosti Via Chem Slovakia, jelikož platí nájemné, které bylo stanoveno za tržních podmínek.

286 Komise, podporovaná vedlejší účastníci, zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.

287 V napadeném rozhodnutí Komise upřesnila, že žalobkyně „si pronajímá nemovitý majetek (pozemky a budovy) potřebný pro chemickou výrobu od společnosti Via Chem Slovakia“ a že „[s] výjimkou nemovitého majetku převzala veškerý majetek a všechna práva a povinnosti související s převedeným podnikem [žalobkyně, která] tak provozuje [...] NCHZ a pokračuje se stejným portfoliem výrobků“ (bod 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí). A došla k závěru, že „[s]kutečnost, že část tohoto majetku se používá na základě smlouvy o pronájmu místo přímého vlastnictví, nic nemění na skutečnosti, že [žalobkyně] prostě pokračuje v hospodářských činnostech NCHZ ve stejném rozsahu jako před transakcí“ (bod 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

288 Jak bylo rozhodnuto, Komise byla oprávněna dospět k závěru, že povinnost navrácení musí být vztahena i na žalobkyni na základě existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní. Tato kontinuita je přitom založena mimo jiné na skutečnosti, že žalobkyně měla všechna práva a povinnosti NCHZ za účelem vykonávání týchž činností.

289 Jak navíc Komise podotýká, žalobkyně nezpochybňuje skutečnost, že si pronajímá nemovitosti nezbytné pro chemickou výrobu, které nezískala a které představují zbývajících 40 %, vlastněných společností Via Chem Slovakia. Okolnost, že tyto nemovitosti neovládá, ale podle svého tvrzení si je pronajímá za tržní cenu, nic nemění na tom, že je mohla využívat ve svůj prospěch za účelem pokračování v činnostech dříve provozovaných NCHZ.

290 Vzhledem k okolnostem projednávaného případu, které vedly k závěru, že mezi NCHZ a žalobkyní existuje hospodářská kontinuita, tudíž nebylo namístě omezit rozšíření povinnosti navrácení na 60 % a pátý žalobní důvod musí být zamítnut.

291 S přihlédnutím ke všem předchozím úvahám je třeba projednávanou žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

292 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhradu nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

293 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora ponese společnost AlzChem, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise, vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnost Fortischem a.s. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Společnost AlzChem AG ponese vlastní náklady řízení.**

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. září 2019.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	1
II. Napadené rozhodnutí	4
III. Řízení	5
IV. Návrhová žádání účastnic řízení	6
V. Právní otázky	6
A. Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, co se týká závěru Komise o existenci státní podpory poskytnuté společnosti NCHZ	7
B. K první a druhé části prvního žalobního důvodu, vycházejícím z absence převodu státních prostředků a hospodářské výhody poskytnuté NCHZ	9
1. Připomenutí judikatury	10
2. Napadené rozhodnutí	11
3. O klasifikaci prvního opatření jako státní podpory ze strany Komise	11
a) K podmínkám použití zákona o strategických společnostech na NCHZ na základě její kvalifikace jako „strategické společnosti“ a k důsledkům tohoto použití	12
b) K tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí slovenského státu považovat NCHZ za „strategickou společnost“ splňuje kritérium subjektu v tržním hospodářství	13
c) K tvrzením žalobkyně týkajícím se totožnosti situace, pokud by se na NCHZ vztahovala standardní pravidla konkurzního řízení	15
1) K tvrzení, že se první správce vyjádřil ve prospěch pokračování činnosti NCHZ před přijetím zákona o strategických společnostech	16
2) K tvrzení, že původní rozhodnutí prvního správce by bylo potvrzeno příslušným výborem	17
3) K tvrzení, že rozhodnutí příslušného výboru by poskytlo zákazníkům a dodavatelům stejnou záruku jako zákon o strategických společnostech	21
4) K tvrzení, že NCHZ nezískala v rámci zachování své činnosti uloženého zákonem o strategických společnostech žádnou dodatečnou výhodu	22
d) Závěry	23
C. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení povinnosti Komise provést pečlivý a nestranný přezkum, jakož i z porušení její povinnosti spolupráce	24
D. Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení při stanovení výše údajné státní podpory	27
E. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 296 SFEU, co se týče závěru Komise o existenci hospodářské kontinuity	29

F. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení Rady č. 659/1999 tím, že povinnost navrácení údajné státní podpory byla vztažena i na žalobkyni	30
1. Úvodní poznámky	31
2. K prodejní ceně NCHZ	33
a) K důkaznímu břemenu	34
b) K prodeji do rukou společnosti Via Chem Slovakia	34
1) K údajnému předpokladu prodeje za tržní cenu v případě, že probíhá v rámci konkurzního řízení pod dohledem soudu	34
2) K údajné záruce nejvyšší možné prodejní ceny díky prodeji v rámci otevřeného, transparentního a bezpodmínečného nabídkového řízení	34
c) K prodeji společností Via Chem Slovakia žalobkyni	37
d) Závěry	37
3. K rozsahu transakce	38
4. K hospodářské logice operace	39
5. K ostatním prvkům zkoumaným Komisí	40
a) K záměru vyhnout se rozhodnutí o navrácení podpory	40
b) K vazbám mezi původním a novým majitelem NCHZ	40
c) K okamžiku prodeje	41
6. K celkovému posouzení existence hospodářské kontinuity mezi NCHZ a žalobkyní ze strany Komise	42
G. K pátému žalobnímu důvodu, uplatněnému podpůrně, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999 v důsledku neomezení rozšíření povinnosti navrácení údajné státní podpory na žalobkyni na 60 % výše uvedené podpory	43
K nákladům řízení	43